

10^e JAARGANG N° 5 — 18 APRIL 1930

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 100.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

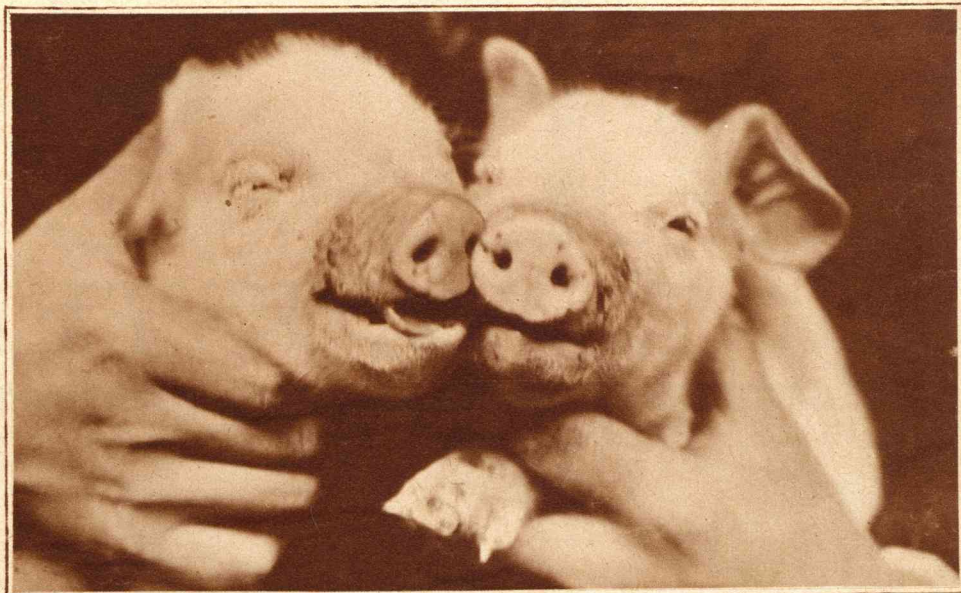
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

Vroolijk Paschen

Nieuws

UIT DE HOOFDSTAD

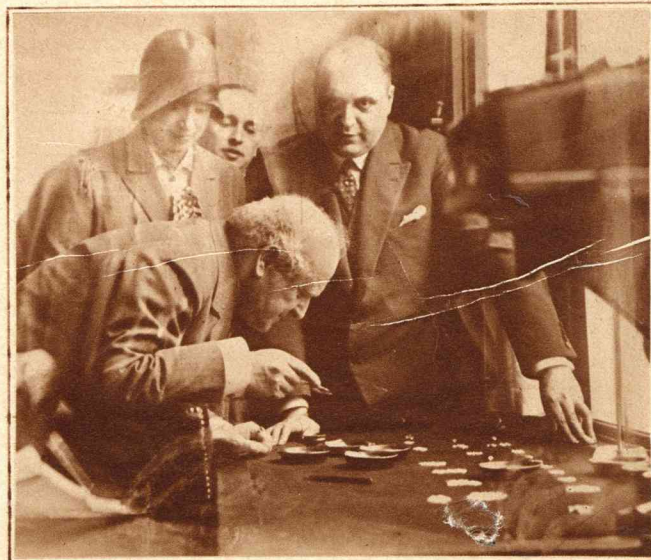

Idylle op de Amsterdamsche Paaschveetentoonstelling.

Het oog van den meester, dat het vee tot „Paaschvee” maakte.

Dr. P. v. Hamel Roos, de bekende strijder tegen de levensmiddelenvervalsing, vierde zijn tachtigsten verjaardag.

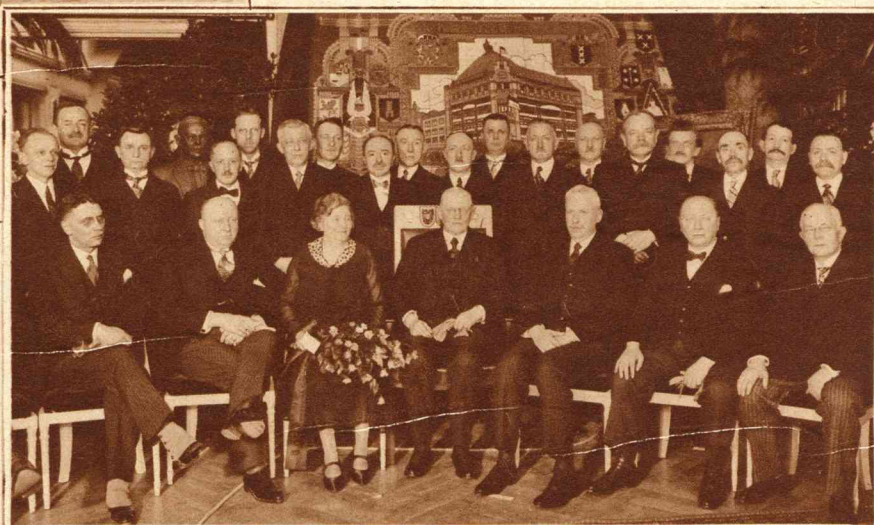
De burgemeester van Kopenhagen, Dr. E. C. Kaper, verbleef eenige dagen te Amsterdam en bezocht o.a. de bekende diamantslijperij van de fa. Asscher

Padvinders brachten hun mooie „Palmpaaschjes” naar de zieke kinderen in het Burgerziekenhuis.

Het echtpaar J. Kampmeijer-ter Beek hoopt 20 April a.s. zijn 60-jarige echtvereniging te herdenken.

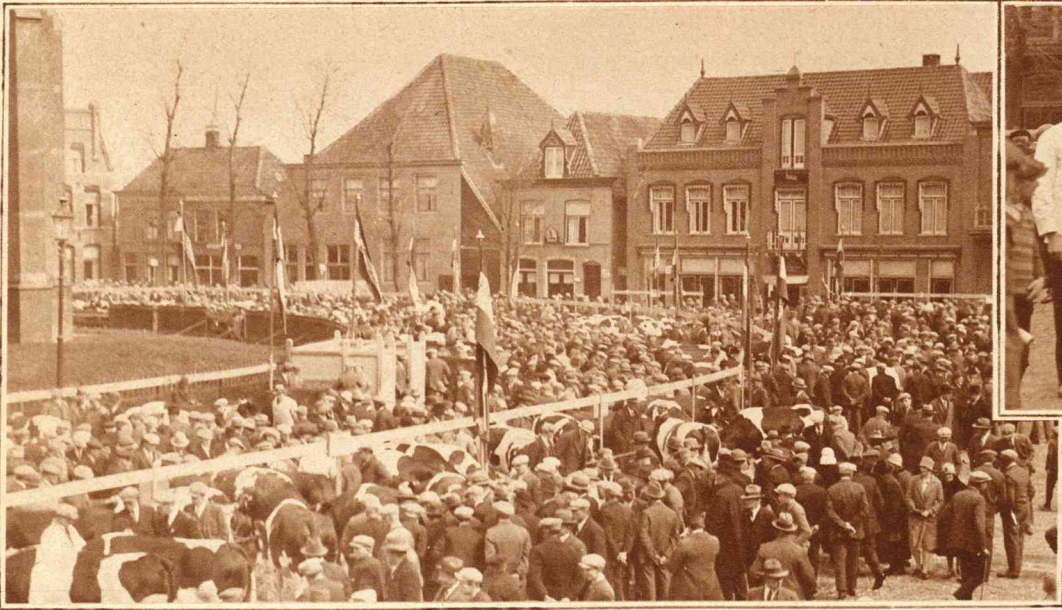

De vorige week heeft de firma A. Kreymborg & Co. te Amsterdam haar zilveren jubilé gevierd. Een groot aantal getrouwen uit het personeel vierden mede hun zilveren dienstjubilé bij de firma.

Het „Weissquartet”, dat onder auspiciën van 't Concertbureau Krauss Dinsdag 22 April a.s. in het Concertgebouw zal optreden.

Het Postkantoor voor Plan West wordt gebouwd aan de Clercqstraat. Het circus, waarvan men het geraamte rechts op de foto ziet, wordt gesloopt.

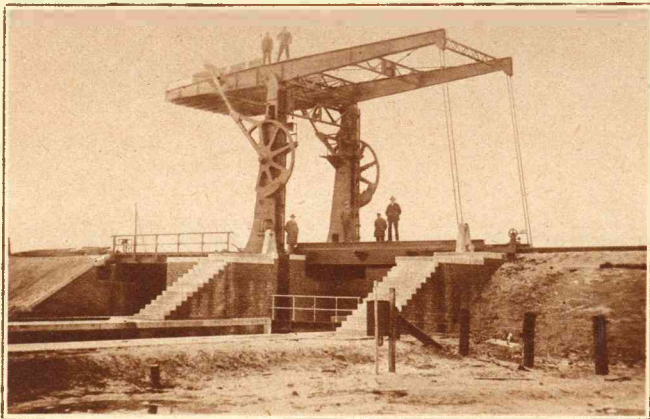

Een mooi koppel „Paaschpaarden.”

Te Schagen werd onder algemeene belangstelling de „Paaschveetentoonstelling” gehouden. Een overzicht van 't moelige marktplaats.

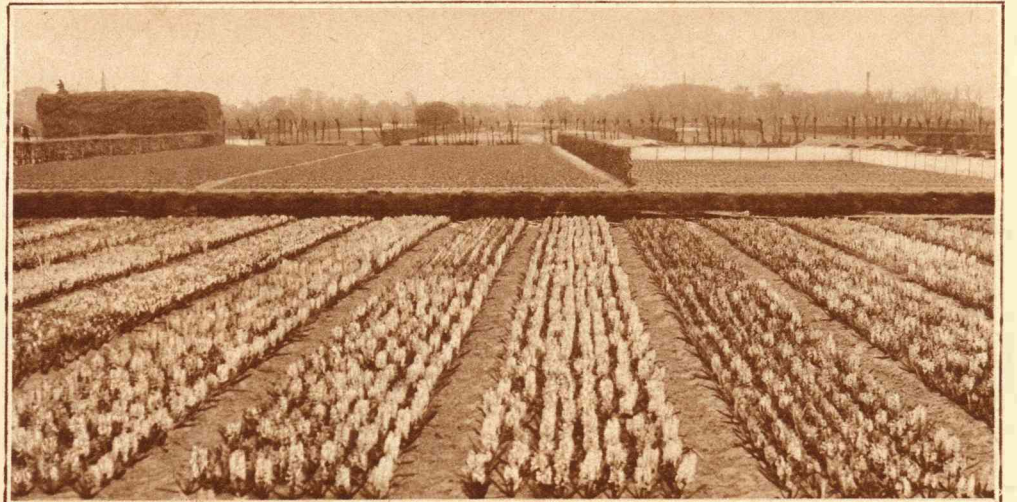
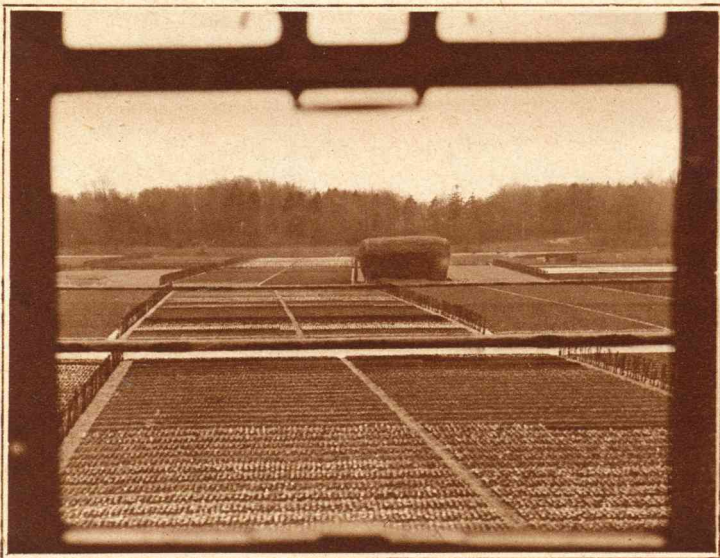
Gemengd Nieuws

De spoorbrug over de nieuwe sluis te Medemblik is dezer dagen gereed gekomen.

Mr. P. J. Troelstra, de voormalige leider der S.D.A.P., wordt 20 April a.s. zeventig jaar. Een recente foto van den jubilaris.

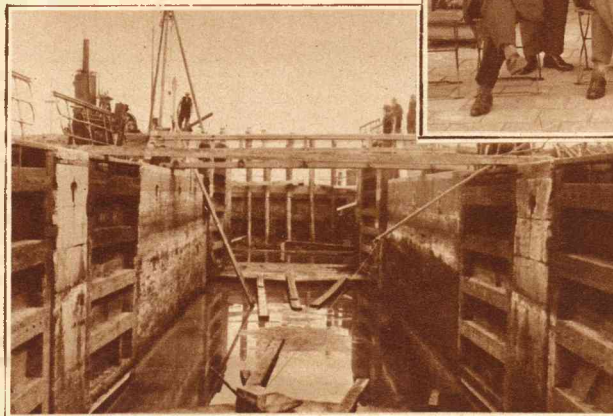
Hyacintenbedden tusschen De Zilk en Hillegom.

De eerste bollenvelden staan in bloei. Een kiek, genomen uit den electrischen trein op het traject Haarlem—Leiden.

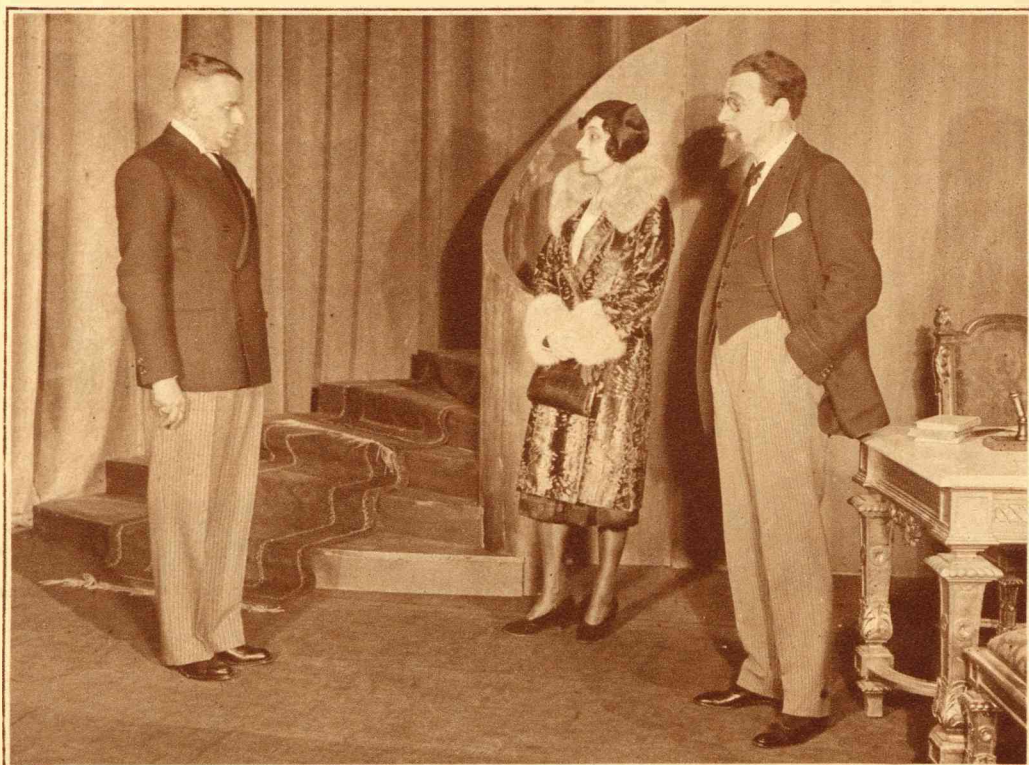
H.M. de Koningin-Moeder bezocht het Parkherstellingsoord te Haarlem. Een alleraardigste foto van de vorstin, aan wie bij haar aankomst bloemen werden aangeboden.

Het Vacantie-oord „Zomers Buiten” te Zandvoort werd officieel in gebruik genomen. Een foto van het bestuur der stichting.

De sluisen te Den Helder worden in verband met de hooge waterstanden, die na voltooiing van den Zuiderzee-afsluitdijk te verwachten zijn, verhoogd.

TOONEELJUBILEUM VAN CEES LASEUR

Cees Laseur heeft zijn 12¹/₂-jarig tooneeljubileum gevierd met de titelrol in „Siegfried“, dat een der interessantste stukken werd, die dit seizoen in den Stadsschouwburg werden gespeeld en waarin de jubilaris een der knapste en mooiste creaties gaf van de vele, welke hij dezen winter heeft gemaakt. Cees Laseur als „Siegfried“; rechts Vera Bondam en Dirk Verbeek.

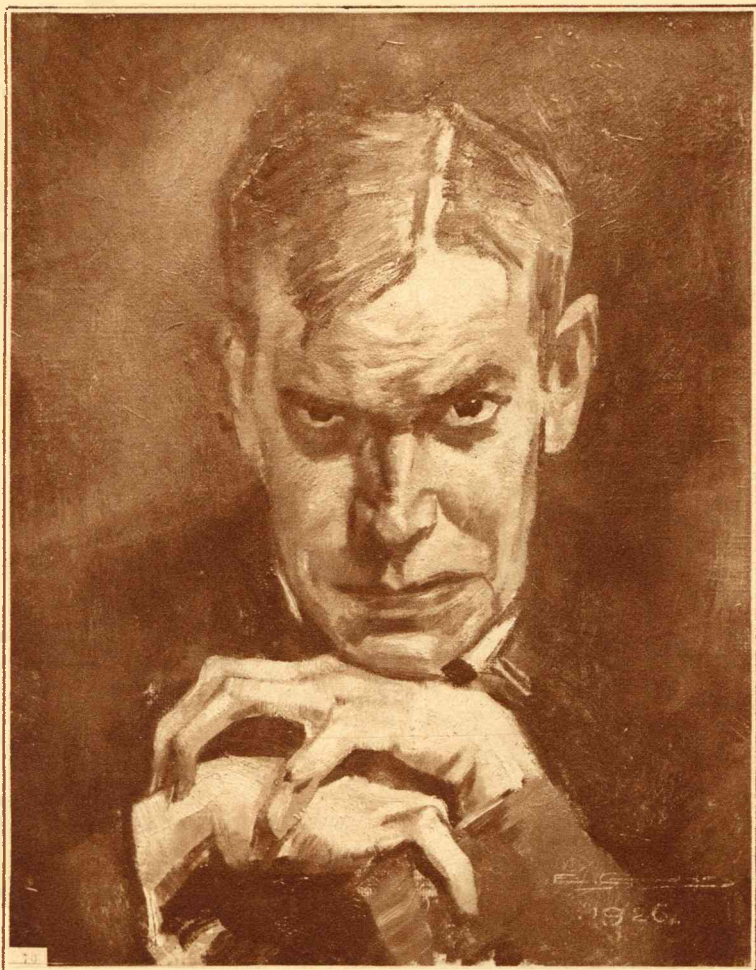

Loude Nijhoff en
Bob van Iersel in „Siegfried“.

Kunstleven in Amsterdam

VEREENIGING „SINT LUCAS“

De jaarlijksche tentoonstelling van de Vereeniging „Sint Lucas“ wordt wederom in het Stedelijk Museum gehouden. Het aantal inzendingen bedraagt ruim tweehonderd vijftig.

„Het Kwaad“ van Ed. Gerdes.

Een schilderij van
Professor H. M.
Krabbé:
„Gelukkig gezin“.

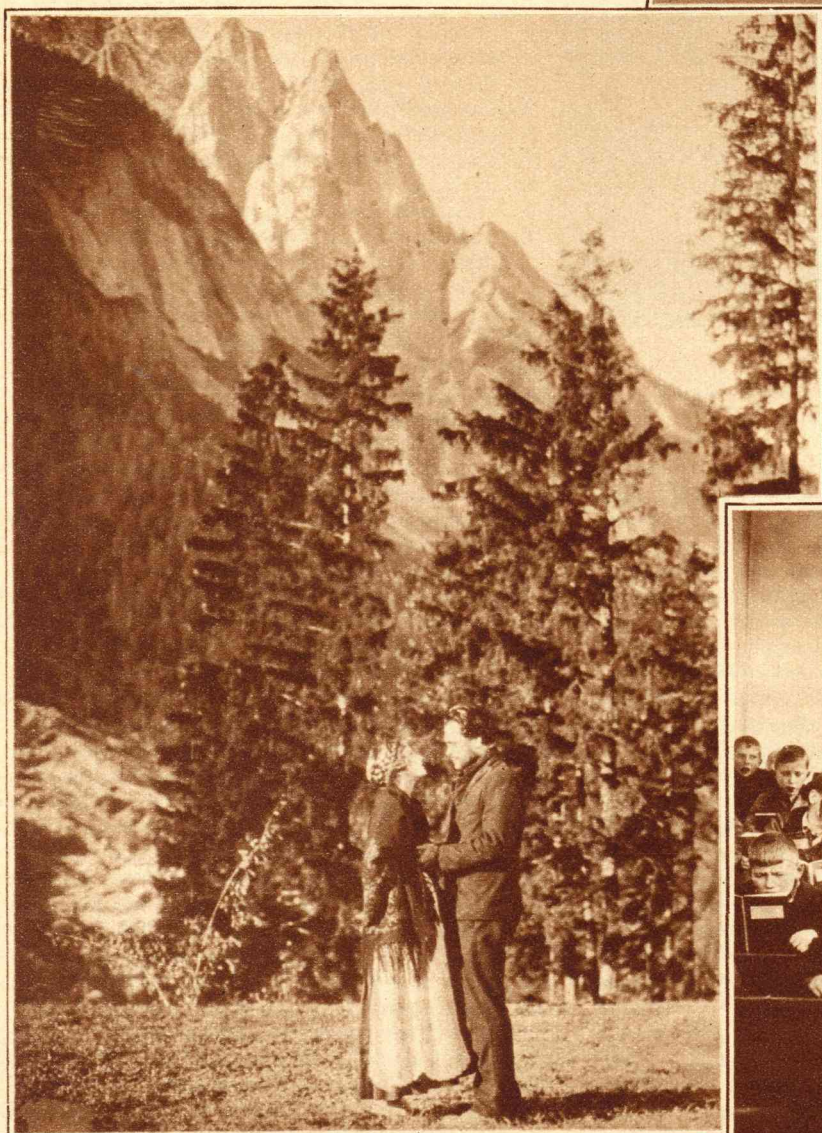

„Het Levensraam“ van J. C. v. d. Ven.

*Ferdinand Weiss, als de burgemeester
bij het uitspreken van de huwelijksrede.*

DE ONSTERFELIJKE

*De vagebond-schoolmeester met zijn liefstallige vrouw, op
een verrukkelijk plekje in de Stiermarksche hoogalpen.*

Gustav Frölich als dorpsschoolmeester.

VAGEBOND

Met Paschen zal deze nieuwe UFA-film, welke haar roep reeds vooruitgegaan is, haar intrede in Amsterdam doen. Het is een klankfilm, vervaardigd onder regie van Gustav Ucicky met Liane Haid en Gustav Frölich in de hoofdrol. De film speelt in hoofdzaak in het schilderachtige en prachtige Stiermarken, dat beroemd is vanwege zijn overweldigend natuurschoon.

*Liane Haid en Gustav Frölich,
de beide hoofdpersonen uit deze film.*

Waar is mijn Vader?

Toen de huisdeur achter hem dicht ging, liet zij haar kin op haar hand rusten en zag mij over de tafel heen aan.

„U hebt mij gisteravond de waarheid niet gezegd, meneer Knox,” zei ze. „Ik heb Harry nog nooit zoo zien kijken. Er is iets met hem gebeurd.”

„Zijn reistasch was gestolen,” legde ik uit, de theorie van Fred indachtig, dat de halve waarheid beter is dan 'n doorzichtige keugen. „Dat is nogal een vernederende gewaarwording, geloof ik. Een man wil liever duizenden verspelen, of weggooiën, dan een ander te zien wegloopen met zijn haarborstel of zijn schoone boorden.”

„Zijn reistasch! Meneer Knox, er is iets gebeurd met mijn vader, en u en Harry verzwijgen het voor mij.”

„Ik geef u mijn woord, dat het niet zoo is,” haastte ik mij haar gerust te stellen. „Ik heb hem maar een paar minuten gezien, — precies lang genoeg om mijn voorkomen te ruïneeren.”

„En heeft hij niet over vader gesproken?”

„Geen woord.”

Zij stond op, liep naar den schoorsteenmantel, zette er haar ellebogen op en liet 't hoofd in de handen rusten. „Ik zou 't hem wel willen vragen,” zei ze droevig, „maar ik durf niet! Veronderstel, dat hij 't niet wist en het van mij hoorde! Hij zou 't aanstonds aan Schwartz gaan vertellen, en Schwartz is niet te vertrouwen. En het zou in de kranten komen óók.”

Haar oogen stonden vol tranen, en ik voelde mij zoo hulpeloos als iedere man, die een vrouw ziet schreien. Als hij haar goed genoeg kent, kan hij tenminste nog naar haar toe gaan en haar op den schouder kloppen en zeggen, dat alles in orde zal komen. Als hij haar niet kent, en er kunnen ieder oogenblik twee oude tantes binnenkomen, dan blijft hij stil zitten, zooals ik deed, en wacht, tot de bui over is.

Miss Margery wist zich al vlug aan haar zakdoek te onttrekken.

„Ik heb heel weinig geslapen,” verklaarde zij, nog haar oogen bittend, „en ik ben toch al zoo zenuwachtig. Meneer Knox, weet u zeker, dat het alleen maar Harry was, die gisteravond probeerde in huis te komen?”

„Alleen maar Harry,” herhaalde ik. „Als de poging van meneer Wardrop, om binnen te komen, me in zoo'n toestand bracht, hoe zou ik er dan niet uit moeten zien, als 't een echte inbreker geweest was?”

Maar ze was te diep in gedachten om op mijn geschonden gezicht te letten.

„Er liep boven iemand rond, even voordat ik naar beneden ging,” zei ze langzaam.

„U zult mij gehoord hebben; ik viel bijna de trap af.”

„Bent u vlak langs mijn deur gegaan, zoodat u den klop aanraakte?”

„Nee, ik ben bij geen enkele deur geweest.”

„Nu dan,” zei ze, „en toch heb ik gehoord, dat iemand dat deed. En ze zijn ook een verdieping hooger, op de zolderkamer geweest. Ik hoorde duidelijk iemand, misschien twee personen, van den eenen kant van die kamer naar den anderen kant gaan, en weer terug.”

„Spoken-quadrille,” probeerde ik grappig te zijn. „Eerste paar voorwaarts en terug.”

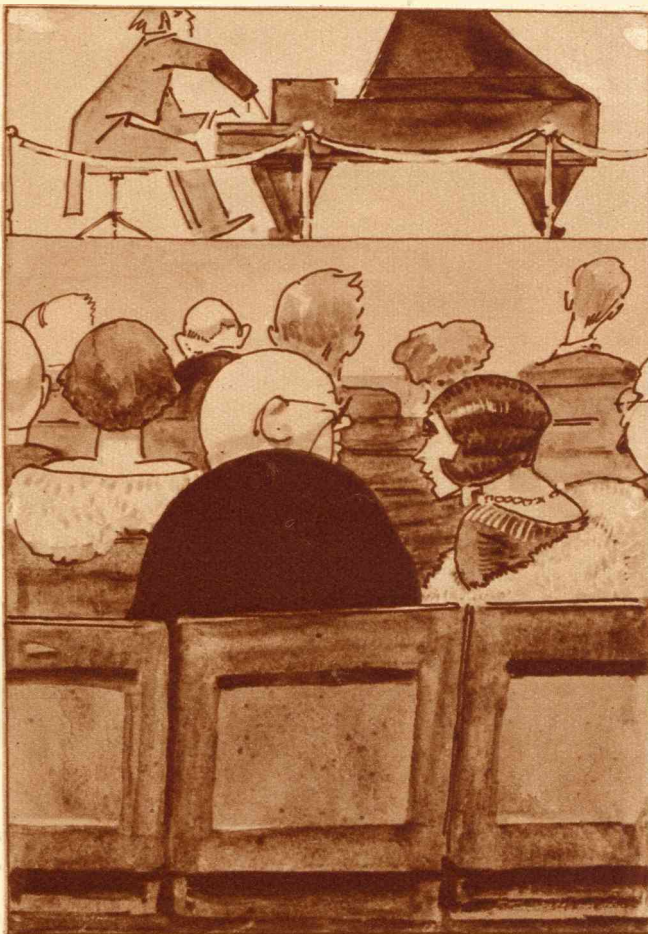
„Ik heb werkelijke voetstappen gehoord, — heel duidelijk. De meiden slapen achter op de tweede verdieping en . . . nee, zeg nu niet van ratten; er zijn geen ratten in tante Letitia's huis.”

Haar mededeeling maakte meer indruk op me, dan ik wou laten blijken. Ik had nog een half uurtje den tijd en daar we toch geen van beiden aten, stelde ik een onderzoek op de bovenste verdieping voor. Niet, zoo verklaarde ik, omdat ik iets dacht te vinden, maar juist omdat ik zoo zeker was, dat we niets zouden vinden.

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

Wij slopen langs de twee gesloten deuren, waarachter de dames Maitland ongetwijfeld bezig waren haar papillotjes uit te doen en thee te genieten. Toen, nog hooger, langs een smalle, pijnlijk

Professor Priem Pruttelt:

„Speelt u ook piano professor?”

„Weet ik niet, . . . zal 't wel eens probeeren”.

zindelijke trap naar de bovenste verdieping.

Het was een groote ouderwetsche zolder met schuin dak, smalle raampjes en een kalen vloer. Aan den éénen kant was de deur van een ruim vertrek, en daarin stonden de tassen en koffers van vier geslachten der Maitlands. Alle soorten lagen er op elkaar gestapeld: kleine haren koffertjes, logge kisten, reusachtige Saratoga's . . . uit den tijd, toen de oude dames nog in de twintig waren — en ook handige moderne koffers. Om miss Fleming gerust te stellen, doorzocht ik de kamer, maar er was niets bizonders. Er was weinig of geen stof, dat sporen kon toonen; de ramen waren stijf gesloten.

Op de vliering waren twee ladders, een paar gordijnen, die op stokken hingen te drogen en een hooge latafel met glazen knoppen en hier en daar beschadigd vernis. Eén van de laden stond open, en erin zagen we een rood-met-witte lappendeken en een grijsachtig ding, dat op flanel leek en afschuwelijk naar kamfer reukte. We gaven 't op, en gingen naar beneden.

Halfweg de zoldertrap bleef Margery staan, en keek strak naar de witgeboende leuning. Haar blik volgend stond ik ook stil, — en voelde een koude rilling door me heen gaan. Geen vlek of smet, geen vuile vingerafdruk op de blankheid van die leuning, — behalve op één plek. Daar, duidelijk en scherp, iedere lijn van de palm zichtbaar, stond de roode afdruk van een hand!

Margery zei niets; ze was doodsbleek geworden

en sloot haar oogen, maar ze verloor het bewustzijn niet. Toen de eerste schrik over was kwam ik dichterbij en raakte de plek aan. Het was heelemaal droog, natuurlijk, maar het was nog roodachtig-bruin; in een paar uur zou het zwart worden. Het kon er nog niet heel lang zitten, een uur of zes, zei Hunter later, — en toen alles duidelijk werd, bleek het, dat hij gelijk had. De vlek toonde een hand, die nogal kort en breed was, met uitgeplatte vingertoppen. Een afdruk in inkt zou me misschien niet zoo hebben afgestooten, maar daar, dat leelijke rood tegen het witte hout, leek het me 't spoor van een wrede, moordzuchtige hand.

Margery gedroeg zich echt vrouwelijk.

„Ziet u nu wel?” vroeg ze. „Er was wel iemand in huis vannacht; ik heb ze duidelijk gehoord; het moeten er twee geweest zijn, en ze kregen ruzie . . . Ze huiverde.

Wij gingen de trap af, de vreedzame rust van de eetkamer binnen. Ik schonk voor Margery wat heete koffie in, want ze leek me erg zenuwachtig, en ik ontdekte, dat ik m'n trein niet meer halen kon.

„Ik zou haast beginnen te denken, dat ik door den een of anderen kwaden geest gevolgd word,” zei ze met een poging om te glimlachen. „Ik ben van huis weggegaan, omdat er 's nachts menschen in huis kwamen en zonderlinge sporen van hun bezoek achterlieten, en nu, hier in Bellwood, waar nooit iets gebeurt, zijn de poppen aan 't dansen, zoodra ik hier ben. En — net als thuis — 't huis was zoo secuur gesloten gisteravond.”

Ik zei haar niets van de openstaande straatdeur, zooals ik haar ook verzwegen had, dat enkel de inhoud van Wardrop's tasch ontvreemd was. Dat het allemaal het werk was van één persoon, en dat deze, na op de een of andere wijze in huis te zijn gekomen, ook de parels had gestolen, was nu mijn vaste overtuiging.

Ik keek naar Bella, de meid, terwijl zij zich door de eetkamer bewoog; haar effen gezicht droeg geen spoor van schranderheid, laat staan van geslepenheid. Heppie, de keukenmeid, kon heel slecht zien en zij had alleen begrip van pannen en ketels. Neen, iemand van het personeel was het niet, die geheimzinnige indringer, die het zilver op het buffet voorbijging zonder poging om het mee te nemen, en die 's nachts over een zolder sloop, waar niets kostbaars te vinden was dan lappendekens en winterflanel. Het is vreemd, nu we aan dat alles terugdenken, dat we daar zoo rustig zaten, en niets anders konden zien dan diefstal, of een poging daartoe, in 't geen we gevonden hadden.

Het moet ongeveer kwart over negen geweest zijn, toen Bella de kamer binnen holde. Gewoonlijk is ze sloom en onhandig, — nu vloog ze bijna. Ze had een blad in de hand, en bij iederen stap kletterden de bordjes en dreigden te vallen. Zij stiet tegen een stoel, en een kopje sprong op den grond. Het breken van een kopje moet een ernstig vergrijp geweest zijn in de huishouding van miss Letitia, maar Bella nam er niet de minste notitie van.

„Miss Jane . . .” hijgde zij, „miss Jane . . . is . . . is . . .”

„ . . . Gewond?” riep Margery uit, zich aan de tafel vastklemmend om zich staande te houden.

„Nee. Weg . . . ze is weg! Ze is weggehaald!”

„Onzin,” zei ik, ziende hoe verschrikt Margery keek. „Je moet niet zulke malligheden zeggen. Als miss Jane niet op haar kamer is, dan is ze natuurlijk ergens anders.”

Bella bukte en raapte de scherven van het kopje op, onverstaanbaar prevelend. Margery was zichzelf weer meester, en liet Bella zitten.

„Bedoel je . . . dat ze niet op haar kamer is?” vroeg ze ongeloofig. „En is ze niet ergens anders in huis?”

„Gaat u maar eens in haar kamer kijken,” antwoordde het meisje, en, Margery voorop, gingen we naar boven.

No. 5

Miss Jane's kamer was leeg. Ergens in de buurt hoorden we miss Letitia Heppie een standje geven wegens een teveel aan boter op haar toast. Haar hoge stem, verscherpt voor de oude ooren van Hepsubah, sneed me door merg en been. Margery deed de deur dicht, en samen doorzochten wij het vertrek.

Het bed was gebruikt; de dekens waren slordig achteruit geduwd, alsof de slaapster overhaast was opgestaan. De kamer zag er rommelig uit; een schommelstoel lag opzij, en de kleeren van miss Jane, netjes opgevouwen, zooals zij ze had neergelegd, waren op den vloer gegleden. Boven den schoorsteenmantel hing de Maitland, die jaren tevoren gouverneur was geweest, bedenkelijk schuin, en een klok was opzij geduwd en stond stil op half twee.

Margery keek rond in verslagenheid. Natuurlijk zag ik eerst later op den dag alle bijzonderheden. Mijn eerste indruk was er een van wanorde: het zag er uit, alsof er gevochten was. De omgegooid meubels, de kleeren op den vloer, het schilderij, en daarbij de afdruk van de hand op de trapleuning en de verdwijning van miss Jane.... alles scheen naar één conclusie te wijzen.

En als om het laatste bewijs te leveren, bukte Margery, en raapte de nieuwe kanten muts van tante Jane op van den vloer. De muts was verfrommeld en met bloed bespat.

„Ze is vermoord!” zei Margery, met een snik in haar stem, „vermoord, — en ze had niet één vijand in de heele wereld!”

„Maar waar is ze dan,” vroeg ik onnoozel.

Margery had meer tegenwoordigheid van geest dan ik. De moed van een vrouw is geestelijk, die van een man lichamelijk; misschien komt het daarvan, dat de vrouwen in oogenblikken van groote spanning een beter figuur maken dan de mannen. Terwijl ik midden in de kamer bleef staan staren naar den chaos om mij heen, was Margery al neergeknield, en keek onder het groote ledikant. Wijl ze daar niets vond ging ze naar de hangkast. Die zag er normaal uit: rijen slaphangende zwarte japonnen, en op de plank twee zwart-crêpe mutsen, — zielige herinneringen aan het kleine oude dametje. Maar verder was er niets te zien.

„Roep Robert, den tuinman,” zei Margery vlug, „en laat hij u helpen den tuin en de kelders nazoecken. Ik zal met Bella het huis rondgaan. En laten we het vooral zoolang mogelijk stilhouden voor tante Letitia.”

Ik sloot het ordeloze vertrek en met een hoofd vol verwarring ging ik Robert zoeken.

Er was niet veel tijd noodig om het gras en de heesters na te speuren. Er was buiten nergens een spoor van de vermiste vrouw te vinden, en Bella, die onder aan de trap zat met haar schort over haar hoofd, vertelde me in één lettergreep, dat er binnen ook niets was ontdekt. Margery was bij miss Letitia en ik hoorde haar vertellen — geen schrikwekkende bijzonderheden, maar alleen dat miss Jane dien nacht verdwenen was.

De oude dame dreef er eerst den spot mee.

„Kijk maar eens in de fruitkast in de provisiekamer,” hoorde ik haar zeggen. „Ze heeft al twee keer de deur achter zich in 't slot laten vallen. Den laatsten keer, dat we haar vonden, had ze een heel zwart gezicht.”

„Ik heb gekeken, daar is ze niet,” schreeuwde Margery haar toe.

„Dan is ze iets haar voor die wrat in haar nek; ze zei gisteren, dat ze dat van plan was.”

„Maar al haar kleeren liggen boven,” hield Margery vol. „We denken, dat er iemand in huis gekomen moet zijn.”

„Als al haar kleeren boven liggen, heeft ze geslaapwandeld,” zei miss Letitia onbewogen. „We hebben haar vroeger wel een touw om haar enkel moeten binden om haar zoo aan den stijl van het bed vast te maken. Als ze dan op wou staan, trok het touw en dan werd ze wakker.”

Maar op den duur, geloof ik, ging er toch iets van Margery's ongerustheid op de oude vrouw over. Zij hield op met haar toilet en was woest, toen we vertelden, dat we de kamer van miss Jane gesloten hadden en niet wisten, waar we den sleutel gelaten hadden. Tenslotte kreeg Margery haar rustig in de achterkamer met haar breiwerk en een rol pepermunt. Ze had zoo 't gevoel, zei ze, dat Jane naar den drogist had gewild en verdwaald was, en ik zei Margery, dat ze haar maar in dien waan moest laten, zoolang ze kon.

Ik ontbood Hunter en hij kwam om drie uur. Ik liet hem door den zij-ingang binnen om miss Letitia niets te laten merken. Ik geloof, dat hij het geval niet heel ernstig opnam, tot ik hem in de kamer bracht, en hem wees op den omgevallen stoel, de kleeren van de oude dame en de muts met de bloedspatten. Hij bekeek alles vlug en nauwkeurig. Hij raapte een verfrommeld stuk papier uit de prullenmand en keek het na, en toen stak hij het in zijn zak. Hij rook aan het waschwater, riep Margery en vroeg haar of er ook kleeren vermist werden, en na haar ontkennend antwoord informeerde hij, of er soms shawls of mantels weg waren uit de hall of uit andere kamers. Margery verzekerde, dat er nergens iets ontbrak.

Vóór hij de kamer verliet, ging Hunter terug

SUIKERTANTE

*Tante Co had eigen huisjes
En een brandkast naast d'r bed.
Tante Co had ook een neefje.
Dat zijn zinnen had gezet
Op het kapitaal van tante.
Die niet zoo piepjong meer was,
Al kon zij zonder bril nog lezen.
Want door haar leeftijd was zij kras.*

*Het leven hangt aan zijden draadjes,
Breken zij, dan is 't gedaan.
Niemand knoopt ze aan elkander,
Als je nog wat door wou gaan.
Tante's zijden draadjes waren
Van een beste kwaliteit,
't Neefje liet zij lekker wachten.
Tante had nog al den tijd.*

*Tante's deur werd platgelopen
Door haar erfgenaam in spé.
Bloemen, vruchten, dozen flikjes
Bracht hij voor het oudje mee.
Tante Co was zeer gevoelig
Voor d' attenties van haar neef.
Tante dankte, lachte, kigde,
Tante pakte aan, maar.... bleef.*

*Lang voor tante's draadjes braken,
Brak haar neefjes zijden koord.
't Heeft niet mogen baten, tante,
Was zijn allerlaatste woord.
Tante had nu neef noch kraai meer,
Vertier, verzet, noch aardigheid.
D'r kapitaal bestemde tante
(Na jaren) voor Liefdadigheid.*

DOUGLAS.

en verschoof de schilderij, die scheef boven den schoorsteenmantel hing. Toen nam hij een stoel, ging er op staan en nam de schilderij van de kram. Nu werd er in den muur een opening zichtbaar van misschien een voet in 't vierkant en iets minder diep. Een ijzeren deurtje er achter stond op een kier en toen hij dat verder opende, kwam er een exemplaar van een pas verschenen sentimenteelen roman te voorschijn en een potje met een soort gezichts-crème. Ondanks mijzelf moest ik glimlachen; het typeerde zoo het goede oude menschje, met haar jongemeisjeshart en haar kwijnende gelaatstint. Maar er was nog iets anders in het muurkastje, iets, dat Margery plotseling den adem benam en Hunter met ietwat opgeheven wenkbrauwen naar mij deed kijken. Dat iets was een strook ongelinieerd wit papier, en daarop stonden de cijfers 11 22!

ZESDE HOOFDSTUK EEN VULPENHOUDER

Om vier uur, toen Hunter nog midden in zijn onderzoek was, kwam Harry Wardrop terug uit de stad. Ik trof hem in de hall en vertelde hem, wat er gebeurd was, en deze nieuwe schrik, gevoegd bij den schok van den vorigen avond, was bijna te veel voor zijn zenuwen.

Wardrop was een man van zeven en twintig, even

groot als ik, maar minder zwaargebouwd, met open blauwe oogen en blond haar; echt mannelijk en innemend tegelijk. Het verwonderde mij niet, dat Margery Fleming zich tot hem aangetrokken had gevoeld, — zulk haar en zulke nonchalante manieren schijnen bij de dames in den smaak te vallen. Ik ben zelf donker.

Hij zag er van op, dat Hunter er was, en scheen dat niet prettig te vinden, maar hij ging toch mee naar de bovenste verdieping en zag zwiingend toe, terwijl Hunter de beide ruimten doorzocht. Naast de groote chiffonnière op den zolder vond Hunter zoowat een half dozijn druppels bloed, en ook aan den hoek van de open lade waren bloedsporen. In de afgeschoten ruimte waren twee koffers verschoven, gelijk hij opmaakte uit het dunne stoflaagje, dat hij er onder vond. Toen haalde hij zijn notitieboekje voor den dag en daar, tusschen de koffers, hielden wij onder ons een kleine rechtszitting; dat wil zeggen; Hunter stelde vragen en wie er iets op wist te antwoorden, deed het.

„Hebt u ook een potlood of een pen, meneer Knox?” vroeg hij, maar ik had er geen. Wardrop voelde in z'n zakken, maar eveneens zonder succes.

„Ik schijn mijn vulpen ergens verloren te hebben vandaag,” zei hij geërgerd. „Hier is een potlood, — niet veel moois.”

Hunter begon te vragen.

„Hoe oud was miss Maitland, — miss Jane bedoel ik?”

„Vijf en zestig,” zei Margery.

„Leek ze u altijd bij haar verstand? Niet excentriek of kindsch?”

„Volstrekt niet; de meest normale vrouw, die ik gekend heb.” Dit zei Wardrop.

„Heeft ze ooit, zoover u weet, dreigbrieven ontvangen?”

„Nooit van haar leven,” antwoordden beiden tegelijk.

„U hebt iets gehoord, zei u, miss Fleming. Hoe laat was dat?”

„Zoowat half twee, misschien een paar minuten later. Toen het twee uur sloeg, lag ik nog wakker van de zenuwen.”

„Die persoon, die hier over den zolder liep, leek die u nogal zwaar? Een man, bedoel ik?”

Margery dacht even na.

„Ja,” zei ze eindelijk, „het was erg onduidelijk, maar ik zou zeggen, dat het een mannenstap was.”

„En u hebt niets van een worsteling gehoord? Geen stemmen? Geen kreet?”

„Absoluut niets,” zei ze beslist, en ik deed er mijn verzekering bij.

„Er kan niets te hooren geweest zijn,” sprak ik.

„Ik heb in mijn kamer zitten rooken tot kwart vóór twee. Tot dat oogenblik heb ik niets gehoord, en toen hoorde ik meneer Wardrop probeeren in huis te komen. Ik ging naar beneden om hem binnen te laten, en... ik vond de straatdeur op een kier staan,” Hunter wendde zich tot Wardrop.

„Kwart vóór twee?” vroeg hij. „U kwam thuis, — uit de stad?”

„Ja, van het station.”

Hunter zag hem scherp aan.

„De laatste trein komt hier aan om half één,” zei hij langzaam. „Hebt u altijd vijf kwartier noodig, om dat eindje hierheen af te leggen?”

Wardrop scheen verward en kreeg een kleur, en Margery's oogen gingen wijder open van verbazing. Ik kon alleen strak voor mij kijken.

„Ik ben niet regelrecht naar huis gegaan,” sprak hij bijna uitdagend. Hunter's stem was zoo zacht als zijde.

„Dan... zou u dan zoo goed willen zijn mij te zeggen, waar u geweest bent? Ik heb er reden voor dat te willen weten.”

„Ver... — pardon, Margery; hoort u eens hier, meneer Hunter; denkt u, dat ik een haar op 't hoofd van die oude dame zou krenken? Denkt u soms, dat ik gisteravond hier ben geweest om haar te vermoorden, — of wat u denkt, dat er met haar gebeurd is? En dat ik toen weer weg ben gegaan en probeerde, door het raam binnen te komen?”

„Dat hoeft allemaal nog niet,” zei Hunter onverstoortbaar, „het schoot me alleen maar te binnen, dat er minstens een uur van uw tijd van vannacht zoek is, terwijl hier die dingen gebeurden, waar we niets van weten. Maar daar kunnen we 't later nog wel over hebben. Van één ding ben ik vrijwel zeker, — miss Maitland is niet dood, of was tenminste niet dood, toen ze hier uit huis werd weggehaald.”

(Wordt voortgezet)

Hoe onze Voorouders het Paaschfeest vierden

Vóór de Amsterdammers aan den vooravond van het Paaschfeest verrast werden met Paaschbrood en Paaschlammetjes van grasboter met een groen blaadje in den bek; vóór de slagerswinkels in de Paaschweek op exposities van het smakelijkst uitziend vleesch geleken en vóór de winkelkasten der daarvoor in aanmerking komende zaken in de groote steden volgeladen werden met het kipproduct, waaraan de naam van Amerika's ontdekker eenmaal onafscheidelijk verbonden werd, heerschte er in de hoofdstad, wanneer de Paaschdagen naderden, een ander gebruik, dat, evenals zoovele gebruiken uit vroegere eeuwen, zich kenmerkte... door groot lawaai.

In de 16e eeuw gingen n.l. de schooljongens „op Paeschavent nae middach” met den hondenslager uit hunne wijk aan het hoofd, allen van ratels voorzien, „voor de huysen van naemhafte personen” hun Paaschlied zingen. Na een welsprekende inleiding van den hondenslager begon de geheele troep te ratelen, dat iemand hooren en zien verging, waarbij de jongens uit alle macht het volgende lied aanhieven:

„De dommeldemette! I)
De Vaste is uyt.
Kyrie eleison!
Te Paschen zullen wij eijeren eten,
Soo is de Vaste al vergeten.
Kyrie eleison!”

Evenals thans nog met den Hartjesdag geschiedt, was het natuurlijk de bedoeling, dat het zingen van al dat moois beloond werd met klinkende munt. De deftige burgers moesten dan ook „een stuck gelts ende een goede kanne biers” geven; de laatste werd voor de deur op de gezondheid van den gever leeggedronken. Wilde men in plaats van bier eieren geven, dan werd daartegen niet geprotesteerd.

Deze „serenades” werden alleen voor de woningen der meer gegoede burgerij gebracht en uitsluitend door scholieren. De „niet-naemhafte” ingezetenen kregen ander bezoek. In de volksbuurten zag men troepen jongens rondgaan, waarvan er een omhangen was met „lommen, vodden ende beuzelingen”, welke jongen met den naam van „Kockgen met de Schollen” werd betiteld. De bedoeling hiervan was niet anders, dan dat de jongen een gek moest voorstellen, die met nrullen wat opgeknapt was.

„Eyers, eyers!”

De vorenbedoelde „ommegangen” hadden niet uitsluitend in Amsterdam plaats; ook op de dorpen gebeurde iets soortgelijks. Alle leerlingen, meisjes zoowel als jongens, de kinderen van den rijksten boer zoowel als die van den armsten daglooner, vereenigden zich 's morgens in de school. De jongens waren dan voorzien van koehorens om

op te blazen en ook wel van rateltjes. Op een teeken van den meester rukte de geheele troep de school uit en dan ging men het dorp rond, onder het geroep van: „Eyers! eyers! al eyers!” Waar de jongens niets kregen, begonnen zij, heel onchristelijk, te schelden; waar hun eieren verstrekt werden, juichten zij de boerin toe: „goê wijf! goê wijf!” Daarbij werd dan luidruchtig gebruik gemaakt van de koehorens en de rateltjes. Als de tocht ten einde was, keerden de kinderen met mandjes vol eieren en „een beurs vol oortjes” in de school terug, waar de meester al het ingezamelde gelijkelijk onder hen verdeelde.

De bovenbeschreven „ommegangen” hadden echter niet altijd uitsluitend op den Zaterdag vóór Paschen plaats, want als er op een dorp meer

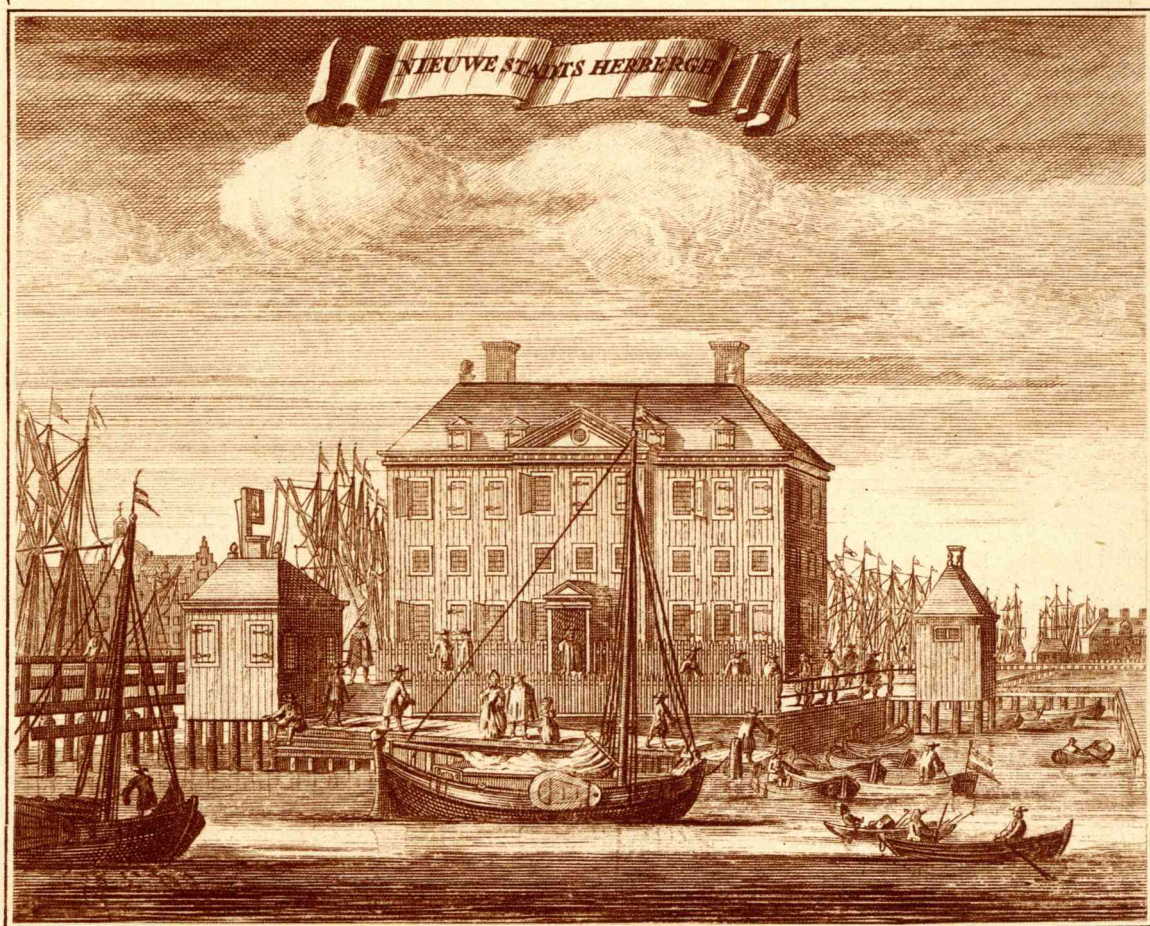
men, doch zij lieten een slagveld achter, niet met bloed geveerd, maar met het geel en wit der gebroken eieren.

Paaschvuren

De boerenjongens zongen bij voorkeur:

„Christus is opgestanden,
T'avond zullen wij vuren branden,
Dies sullen wij alle vro sijn,
Kyrie eleison!”

Die Paaschvuren werden in ons vaderland vroeger overal ontstoken. Daags tevoren gingen de vuurbranders met een kar of kruiwagen rond, om oude tonnen, matten, manden, bezems, riet en hout op te halen. In Drente werd ook daarbij een liedje gezongen, dat alweer, als al dergelijke liedjes, op verschillende plaatsen verschillend van tekst was. Zoo werd b.v. in Dwingelo gezongen:

De Nieuwe stadsherberg te Amsterdam met aangrenzende Jachthaven. Tijdens de langdurige ijsperiode van het jaar 1845 werd op de bevrore Jachthaven, door een vriendenclub te Amsterdam, een Paascheieren-maal aangericht.

Hoe onze voorouders tijdens het Paaschfeest in het jaar 1845 Paascheieren op 't ijs aten.

dan ééne school bestond, was het noodig, wilde men vechtpartijen voorkomen, dat die „ommegangen” op verschillende dagen geschieden. Als dan bepaalden de meesters, wanneer elke school er op uit zou gaan. Eens hadden op een dorp, waar twee scholen waren, de meesters hunne kinderen op denzelfden dag laten rondgaan. Toen de beide troepen 's namiddags elk naar hunne school terugkeerden, ontmoetten zij elkander op eene weide, en raakten dadelijk slaags. Gelukkig kwam de pastoor van 't dorp er op aan, hetgeen de vechten den de vlucht deed ne-

„Heb i ok 'n olde mande,
Die wi toe Poaschen brande?

Heb i ok 'en bossien riet?

Alors hebben wi veur 't Poaschvuur niet!”

Elders werd de berijmde vraag als volgt ingekleed:

„Hei j'ook olle wanne,
Die we Paaschmaandag kunt branne?
Of 'n bossien riet?

Annens hewe Paaschmaandag niet!”

Bij verschillende steden en dorpen heeft men een plaats, welke sinds eeuwen een naam draagt, welke herinnert aan het branden der vuren op het Paaschfeest, zooals: Paaschberg of Paaschheuvel, Paaschkamp of Paaschweide. Het liefste brandde men die vuren op hoogten, opdat zij vooral tot in verren omtrek zichtbaar waren.

Het oude Germaansche feest

Het ontsteken der Paaschvuren heeft geen enkele Christelijke beteekenis, maar is een overblijfsel van het oude Germaansche feest, hetwelk gevierd werd ter eere van Ostra of Eostra, de

Fragment van een schilderij uit het jaar 1557 (Rijksmuseum te Amsterdam), waarop een „eijerdanser” is afgebeeld, zooals die in vroegere eeuwen op het Paascheest in tal van herbergen te zien was.

godin van licht, liefde en leven. Daarom wordt in het Duitsch aan het Paascheest nog de naam gegeven van Ostern en spreekt men in Engeland nog van Easter. Van de Angelsaksen der 8ste eeuw schreef Beda — aldus vertelt J. ter Gouw ons — dat zij de maand April „Esturmonath” noemden, naar de godin Eostra, wier feest zij in die maand plachten te vieren.

Waar maar Germanen woonden, werden op Ostra's feest vuren gebrand, waar oud en jong omheen dansten onder het zingen van vreugdeliederen, en lustig sprongen zij door de vlammen, waaraan een zuiverende en levenwekkende kracht werd toegeschreven.

Bij de invoering van het Christendom werd krachtig gepoogd, aan dat heidensche gebruik een einde te maken, doch 't was vergeefs. De kerkvergadering te Regensburg in 742, onder Hertog Karloman gehouden, gelastte den bisschoppen „die heiligschendende vuren” te weren, waartoe de graven hunnen bijstand moesten verleenen, doch het bleek al spoedig, dat de vuren zich niet zoo gemakkelijk lieten blusschen.

De oude gewoonte, om op Paschen bij voorkeur nieuwe kleederen te dragen, is ook van Ostra's feest afkomstig. Iets nieuws moest men hebben, anders kon men geen gelukkig jaar beleven; de armste moest ten minste een paar nieuwe klompen, maar wie 't „vergelden” kon, schafte zich een geheel nieuw pak aan en de „Paaschpronk” of „'t Paaschbest” dankt daaraan zijn oorsprong. Had een vrouwtje zich eens mooi opgetuigd, dan zei zij van zichzelf:

„Ic hebbe mij selver ghecleedt in sulcker gebare Alleens oft nu Paesschen-dach ware.”

De volksvermaken op de Paaschdagen bepaalden zich echter niet tot 't ontsteken van vreugdevuren. Er werden ook verschillende spelen gehouden, waarbij de eieren een hoofdrol vervulden.

De „eijerdans”

Nog in de 17e eeuw was de „eijerdans” een geliefd

volksvermaak in Holland, hetwelk doorgaans in de herberg gevierd werd. Op den vloer, die met groene bladeren en eenige vroege bloemen bestrooid was, werd met krijt 'n kring getrokken, in welks midden een hoopje eieren gelegd werd. De speler danste, met „ontschoeide voeten” en de handen in de zijde, op één been en moest dan de eieren een voor een uit den kring hinkelen. Op een schilderij uit het jaar 1557, welke in het Rijksmuseum te Amsterdam te bezichtigen was, werd zulk een eierdanser afgebeeld.

In het begin der vorige eeuw speelden de kinderen te Amsterdam reeds druk met gekleurde Paascheieren. Terwijl zij in een kring rondansten, zongen zij daarbij het volgende liedje:

„Ei, kopperei en de kip zal leggen,
Als ze leit zal ik het je zeggen,
Groen ei!
Blaauw ei!

Al de kinderen hebben een ei!”

Een bijzonder vermaak was het steeds, zowel voor Hollanders als Friezen, om, wanneer de gelegenheid zich daartoe maar voordeed,

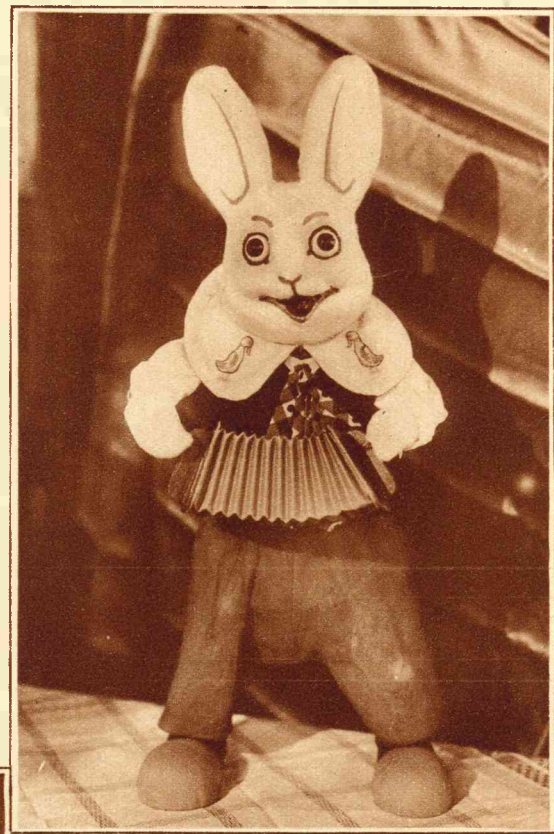
Paascheieren op het ijs te eten. Als voorbeeld diene de volgende advertentie, welke men in de week vóór Paschen in het jaar 1845 in de dagbladen las:

„Den 23sten Maart 1845 verkoopt C. Wijs

Beste eieren op het ijs.

Bij goed droog weder zal er gedurende de aanstaande Paaschdagen een fraaije Tent, van buiten met vlaggen en wimpels, van binnen met kostbare draperies gedecoreerd en goed verwarmd, op den Buiten-Amstel geplaatst worden, waarin extra beste eieren (*hard of zacht*, naar verkiezing) zullen verkocht worden. Tot herinnering aan dezen zoo merkwaardigen winter zal men daar tevens kunnen bekomen *Geschilderde Paascheieren*, waarop zal geteekend staan: *Gekookt op het ijs den 23sten Maart 1845.*”

De wintervorst fopte echter de liefhebbers, door juist daags te voren sterken dooi te geven. Het had zoo streng gevoren, dat op 't oogenblik, toen de bovenstaande advertentie verscheen, zwaargeladen vrachtwagens over de Merwede reden; maar juist den 22sten Maart begon het opeens sterk te dooien, wat echter niet belette, dat den volgenden dag de Paascheieren op het ijs gegeten werden. Niet alleen in de bovengemelde „fraaije tent”, maar ook op verscheidene andere plaatsen waren „Paasch-eieren-tafels” op 't ijs aangericht, „alwaar voor het publiek het zeldzaam genot van Paascheieren op het ijs te eten in ruime mate was

PAASCHGEBRUIKEN 1930.

aangeboden, en waarvan ook talloze Amsterdammers gretig en vrolijk hebben gebruik gemaakt.”

Aan de Jachthaven bij de Nieuwestadsherberg — den oudsten onder onze lezers uit hunne jeugd nog wel bekend — had een „vriendenkring” zich verenigd, om gezamenlijk Paascheieren op het ijs te eten; „gezegde vriendenkring” heeft dat dan ook niet slechts „onder hartelijke en vrolijke gesprekken” gedaan, maar deed er zelfs een oorkonde van opmaken, waarvan elk der leden een exemplaar heeft gekregen, ten bewijze hoe „gedenkwaardig” men zulk een „ijzig Paascheestmaal” achtte.

JOH. CHR. WIJNAND.

1) „Dommeldemette” was een ratel, klap- en trap-concert, dat de jongens in de Paaschweek van Woensdag (Schor-telwoensdag) tot Paaschavond in de kerk aanrichtten, als een vreugdebetoon, dat het einde der Vasten naderde.

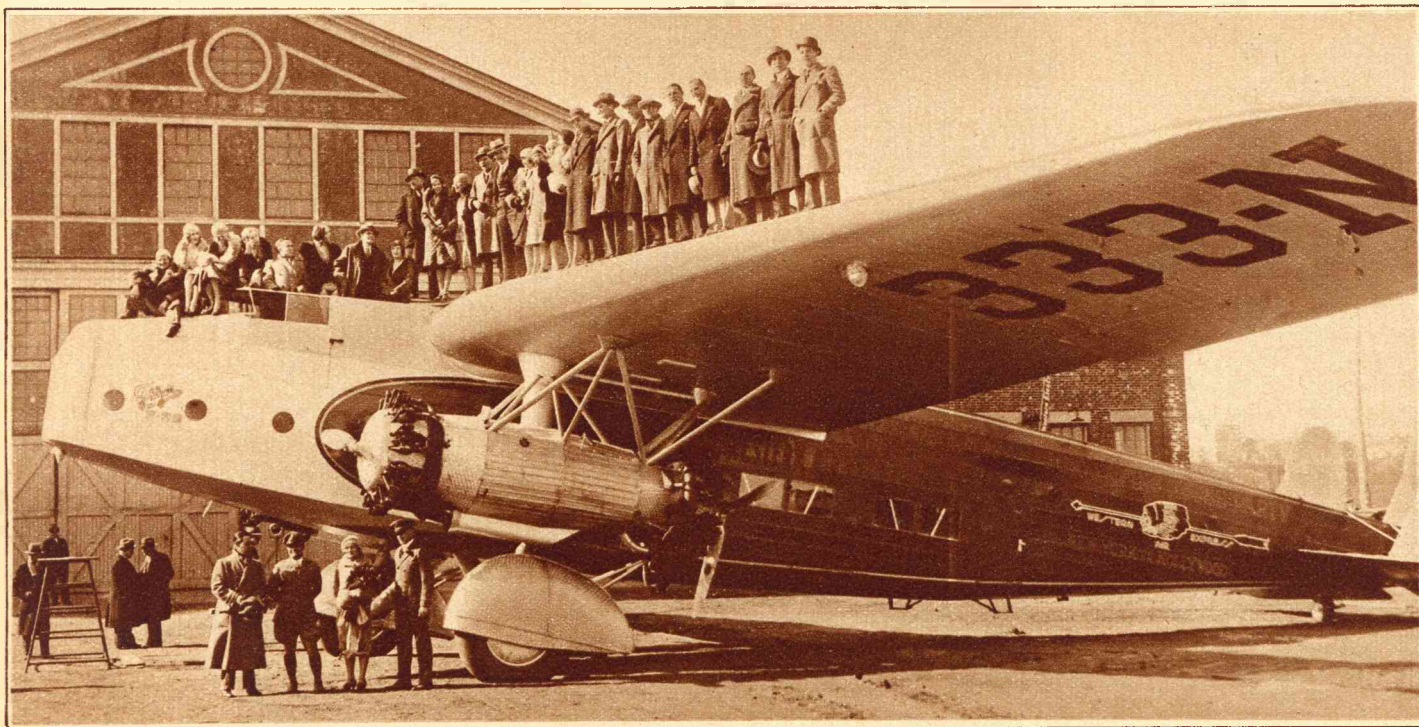
Ternauvernood zullen velen van onze lezers uit dit stille grachtje, waarin de tjalken het zoo schilderachtig „doen”, een der verkeersaders van het tegenwoordige Amsterdam herkennen. Deze reproductie naar een schilderij van Cornelis Springer (± 1865) stelt den Nieuw Zijds Voorburgwal ter hoogte van de Lijnbaanssteeg voor, gelijk hij er aan het einde der negentiende eeuw uitzag. Wel groot is het verschil met den oogenblikkelijken toestand. De gracht, in het begin

DE NIEUW ZIJDS VO
ZOOALS HIJ ER VROEG

ZIJDS VOORBURGWAL **HIJ ER VROEGER UITZAG**

der 15e eeuw gegraven en de oudste der stad, werd vóór veertig jaar gedempt; in haar plaats is een breede geasfalteerde straat gekomen, waarover verschillende tramlijnen rijden en talloze auto's snorren. Het makelaarskantoor op den hoek van de Nieuwstraat is nog ongeschonden, maar de daaraan grenzende huizen, rechts op de foto, zijn gesloopt en vervangen door „Het Kasteel van Aemstel”, een der vele dagbladgebouwen in de „Amsterdamsche krantenwijk”.

De F 32, het nieuwste en grootste Fokkervliegtuig, dat op de route New York-Hollywood in gebruik is genomen. Het schijnt tegen een duwtje bestand te zijn.

De Kunstverzamelaar

DOOR CLAVERTEN

Meneer van Dongen, vroeger tuinier en thans kunstverzamelaar, had altijd gedweept met mooie dingen in zijn leven. Dat zat in het bloed, in het kunstenaarsbloed van de familie van Dongen, waarin altijd die vreemde honger naar schoonheid en oudheid had geleefd, beweerde meneer tegen iedereen, die hem en zijn voorvaderen niet kende. Daar had je, om er maar eens een te noemen, grootvader van Dongen, zaliger. Die was eenvoudig verzot geweest op oudheden. Die had zijn heele leven, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, de oude pakhuizen van Amsterdam afgevoerd, om te kijken, of hij niet voor een zacht prijsje een of ander op den kop kon tikken, dat hem van waarde leek.

Dat was de letterlijke waarheid, maar meneer van Dongen, die op sommige punten erg vergeetachtig kon zijn, verzuimde altijd er bij te voegen, dat grootvader van Dongen lompenkoopman was geweest en dat hij wellicht in hetzelfde vak zou zijn terechtgekomen, als meneer van Dongen zijn vader niet op de gelukkige en toch zoo voor de hand liggende gedachte was gekomen, een dochter te trouwen van een welgestelden tuinier uit den omtrek van Amsterdam. Daarom was meneer van Dongen niet in een lompenpakhuis, maar in een tuinmanswoning geboren en aangezien hij de eeniggeborene van de familie bleef, erfde hij op jeugdigen leeftijd reeds een flinke tuinderij onder den rook van Amsterdam, met een bijbehorende Hectare braakliggende grond, die de gemeente Amsterdam al heel spoedig voor een flink prijsje van hem overnam.

Toen het zoover was, dat hij een aardig villaatje in de nabijheid van Den Haag kon betrekken, ontwaakte ook weer zijn liefde voor mooie dingen in zijn leven en na lang wikken en wegen verpandde hij zijn hart en een deel van zijn inkomen aan de schilderkunst. Dat hij juist de edele malerei te grazen nam voor zijn geliefhebber in mooie dingen, was gelegen in het simpele feit, dat hij in een liefdadigheidsloterij, voor den prijs van 25 cent per lot, een tweetal allerliefste schilderijtjes in vergulde lijst had gewonnen, beide voorzien van een vreesselijk lange en sierlijke signatuur, die bedrieglijk veel op „Michiel Adriaansz. de Ruijter” geleek. Maar aangezien meneer van Dongen zich meende te herinneren, ergens te hebben gelezen, dat deze bekende kunstenaar bij het schilderen van een toren in Vlissingen doodgevalen was, twijfelde hij wel eenigszins aan de echtheid van die handtekening, te meer daar hem bleek, dat de verf nog niet al te droog was.

In elk geval had die onverwachte aanwinst tot gevolg gehad, dat meneer van Dongen besloot, zich met spoed en met liefde op de verzameling van schilderijen te gaan toelagen. Dus bleef

meneer voor elke schilderijenwinkel staan droomen, zwamde in zijn eentje over koloriet en perspectief en kocht — altijd voor een prikje en bij voorkeur in oude, scheef gezakte winkeltjes van de achterbuurten — alle groote en kleine schilderijen, die hem te koop werden aangeboden, zoodat hij weldra bekend was als de rijke meneer, die alles kocht, waar verf op zat.

Van etsen, aquarels, pastels, of die andere moderne knoeierijen moest meneer niets hebben, in zijn villa prijken uitsluitend origineele, geverfde schilderijen, oude schilderijen en jonge schilderijen, alle voorzien van een echte signatuur en goed droog van verf. Na verloop van een jaar hingen alle kamers vol met deugdelijke kunstproducten, zoodat zijn huis ging gelijken op een smakeloos volgepropt museum. Dagelijks besteedde meneer van Dongen zijn morgenuren met de beschouwing van zijn verzameling en verdiepte zich zijn ziel en verlustigde zich zijn hart in de heerlijke mengeling van geel en zwart en rood en blauw en purper en groen, dat door het bekwame penseel van levende, stervende, of gestorven „meesters” op het linnen of op een sigarenkistjesplankje was getooverd...

Wellicht had meneer nog heel lang — misschien wel tot aan zijn dood — genoegen gehad van zijn bizarre verzamelwoede, als hij niet op een goeden dag — die later een kwade voor hem zou blijken — had kennisgemaakt met meneer van Peuterens, kunstschilder, of liever kunstkenner van beroep, want met palet en penseel had hij de kachel aangeemaakt, naar hij beweerde, omdat „echte kunst” in Holland alleen maar met mooie woorden, maar niet financieel werd gewaardeerd.

„En van dat-’m is toch een levensvoorwaarde, ook voor een kunstenaar,” zei meneer van Peuterens terwijl hij „van dat-’m” verduidelijkte met een schuifelende beweging van vinger en duim en onderwijl diepzinnig in zijn leeg portglas staarde, dat meneer van Dongen hem gevuld had geoffreerd. Maar sinds „van dat-’m” in de kunst ontbrak, leefde meneer van Peuterens van het geven van adviezen aan kunstkoopers, zooals hij zelf beweerde, en van het verleen van bemiddeling bij den aan- en verkoop van kunstvoorwerpen.

De kennismaking met meneer van Peuterens bracht meneer van Dongen in den zevenden hemel, vooral toen hij zei, dat zijn relaties met de kunst zich uitstrekten tot in de hoogste kringen, hetgeen zonneklaar bleek uit het feit, dat hij een belang-

enthousiasme had de kunstenaar de schilderijen bestudeerd, hier met een strak gelaat, daar met het gelaat in een plooi, met gesloten oogen en met open oogen, met een verheerlijkten blik, een diepzinnigen blik en een bedroefden blik. En weldra had meneer van Peuterens ontdekt, wat er aan de verzameling ontbrak om haar te completeren: hij miste de Fransche School.

„De Fransche School?” vroeg meneer van Dongen met een ongelukkig gezicht, omdat hij geen woord Fransch kende.

„De Fransche School,” zei de kunstenaar beslist. „Het Fransche symbolisme, synthetisme, realisme, naturalisme, impressionisme... Nou spreek ik nog niet van het Hyper-modernisme, het neo-impressionisme, het Dada-isme, het...”

„Lieve hemel, waar moet dat allemaal hangen?” vroeg meneer van Dongen. „Dan mag ik wel een huis hebben als... als...”

„Als een gekkenhuis, ja! Maar de Fransche School ontbréekt, meneer van Dongen, en pas als die vertegenwoordigd is, is uw verzameling eenig...”

Toen de rentenier eenmaal warm was gemaakt voor de Fransche School, verzocht hij den kunstenaar hem bij zijn aankopen te willen adviseeren, aangezien hij tot zijn spijt moest bekennen, dat hij zijn Fransch vergeten was. Meneer van Peuterens stemde, eenigszins aarzelend, toe; zijn relaties veroorloofden hem eigenlijk niet, uitbreiding te geven aan zijn kunstzinnige bemoeienissen, maar om meneer van Dongen een genoegen te doen, zou hij hier en daar wel eens rondzien. „Ik kom bijna uitsluitend in de groote salons, ziet u, meneer van Dongen, waar je Raphaël of Titiaan nog wel 'ns ontmoet en met dat kleine werk bemoei ik me eigenlijk niet veel.”

Toen de kunstenaar om één uur bij meneer van Dongen had geluncht en om zeven uur had gedineerd, beide keeren met ontstellend veel cognac Martel voor, Bourgogne bij, en Veuve Cliquot en Triple Sec na de maaltijden, verdween hij, en liet meneer van Dongen achter, sterk onder den indruk van de Fransche School en den alcohol. Maar twee dagen later kwam meneer van Peuterens terug, met een hoofd en een mond vol kunsthistorische beschouwingen en met een werkelijk aardig dingetje onder den arm. 't Was een stuk van den Franschen impressionist Manet, zei meneer van Peuterens, en aangezien meneer van Dongen niet twijfelde aan de verf, aan de lijst, of aan de signatuur, betaalde hij met vreugde den spotprijs van f 80.-.

„'t Is een oud Parijsch stadsgrachtje,” zei de kunstenaar en meneer van Dongen geloofde het graag, hoewel hij het op het eerste gezicht voor een baaien rok had aangezien.

„Dat is 't 'm juist, dat die dingetjes zoo piquant doet zijn, je weet eigenlijk nooit wat ze voorstellen en je moet je heelemaal verplaatsen in de visie van den schilder, om daar een stervenden zwaan van te maken,” legde meneer van Peuterens uit.

„'n Stervende zwaan?’ hapte meneer van Dongen. „Ik dacht een oud Parijsch...”

„Ja, ja, dat bedoel ik ook,” verbeterde de ander haastig, „och ja, ik krijg dagelijks zóóveel schilderijen voor mijn neus, dat de titels me wel eens ontgaan. Toen ik met die opdracht van B. en W. van Amsterdam werd vereerd, meneer van Dongen.... 'n groot werk, meneer.... een machtig groot werk....”

Meneer van Peuterer daasde onder het genot van een havanna en een flesch port nog een uurtje voort, vóór hij vertrok, en liet meneer van Dongen enthousiast en ietwat licht in zijn hoofd achter. Sindsdien ging er geen week voorbij of de kunstenaar kwam een of tweemaal aanloopen en altijd, tot genoegen van den rentenier, met een origineel werk uit de een of andere Fransche School. Nu eens was het een Meissonnier of een Claude Lorain, dan weer een Pissaro, een Gauguin of een Delacroix en wíj er nimmer te twifelen viel aan de handteekening, aan de verf of aan de lijst, kocht meneer van Dongen alles wat hem werd aangeboden, om zijn verzameling te completeeren en tot een éénige te maken.

Op zekeren dag kwam meneer van Peuterer met een geheimzinnig gelaat binnen en bood den verzamelaar namens een der eerste families en zeer vertrouwelijk een beroemd kunstwerk aan van een onbekenden grootmeester.

„'t Is een geweldig oud werk, meneer van Dongen, hoewel de juiste ouderdom niet te bepalen is. De compositie verradt sterk den invloed van de Syrische cultuur en ze heeft Mesopotamische en Grieksche motieven. Van een grootmeester, meneer van Dongen, een begenadigde.... Vertrouwelijk, meneer van Dongen.... Zevenduizend gulden....”

De rentenier werd een beetje bleek om zijn neus bij het vernemen van dien prijs, maar na het vierde glas port besloot hij toe te happen, het werk van den grootmeester zou de kroon op zijn verzameling zetten. Dienzelfden middag werd er een groote kist bij meneer van Dongen bezorgd, die onder deskundig toezicht van meneer van Peuterer werd

uitgepakt. Een groot schilderij werd met de uiterste behoedzaamheid naar het groote salon gebracht, waar het onmiddellijk werd opgehangen op de ereplaats. Opgetogen en stil van verrukking stonden beide heeren het heerlijke werk te bewonderen en toen eindelijk meneer van Dongen zijn spraakvermogen herkreeg, fluisterde hij, eerbiedig, zooals het betaamt als je spreekt over een schepping van een onbekend gestorven grootmeester:

„Wat 'n pracht, wat 'n pracht! Duidelijk, duidelijk.. grootsch.. die zee en die garnalenbotter.. wat een pracht.. wat 'n pracht!”

„Garnalenbotter?” vroeg meneer van Peuterer met een verachtelijken blik. „'t Is een portret, meneer, een portret, van.. van.. Niamundi, meneer, een dame..”

„Een portret?” ontstelde meneer van Dongen.

„Portret van Niamundi, meneer! Origineel! Met Syrische ornamenten.... cultuur....”

Meneer van Dongen zweeg hoofdschuddend en bleef nog lang in stille bewondering verdiept. Na de gebruikelijke en geanimeerde kunsthistorische beschouwingen nam meneer van Peuterer eindelijk afscheid en liet den verzamelaar overgelukkig achter. Maar tot zijn verbazing, zag meneer van Dongen den kunstenaar een geheele week niet terug en dat speet hem meer dan hij wel bekennen wilde. Niet alleen miste hij zijn aangenaam gezelschap, maar bovendien had hij tot zijn ontsteltenis geconstateerd, dat eenige meesterwerken van Meissonnier en Pissaro bedenkelijke sporen van verval vertoonden, de verf kladderde en begon in plakken van de doeken af te vallen, zooals witkalk van een plafond. Toen constateerde hij op een morgen tot zijn schrik, dat het oud Parijsch Stadsgezicht, dat hij aanvankelijk voor een baaien rok en meneer van Peuterer voor 'n stervenden zwaan had aangezien, heelemaal verkleurd en gedeeltelijk verdwenen was. Wat meneer van Dongen er van denken moest, wist hij niet, maar in elk geval begreep hij, dat meneer van Peuterer en hij bedrogen waren en toen de kunstenaar na vier dagen nog niet kwam opdagen, ging hij met 'n benauwd hart naar de politie en deed zijn beklag.

Dienzelfden dag nog, kreeg meneer van Dongen bezoek van een Inspecteur, die niet alleen de schilderijen-verzameling, maar ook haar eigenaar hoofdschuddend bezichtigde, als was hij een vóórhistorische dier. Nauwkeurig schreef hij alle bijzonderheden op en met een verlicht gemoed liet hij ten slotte de villa achter zich.

Drie dagen later kwam hij terug, maar vóór hij aanbelde, overtuigde hij zich eerst of zijn revolver geladen was, alsof hij 'n bezoek bracht bij een misdadiger of 'n gevaarlijken gek. De dienstbode deed hem open en toen hij het salon binnentrad, vond hij meneer van Dongen gezeten te midden van de ruïneuze overblijfselen van de Fransche School.

„Meneer van Peuterer....?” begon meneer van Dongen, met doffe stem.

„Van 't Westelijk Front geen nieuws, Generaal.”

Een, die de lente in het hoofd heeft!!

„Van 't Westelijk Front geen nieuws, Generaal.”

„Is een oplichter en heeft de laatste tien dagen dronken in bed gelegen.... Nou zit-ie op het politiebureau....” antwoordde de Inspecteur, terwijl hij den rentenier onderzoekend aankeek.

„Was.... was hij dan geen kunstenaar!” vroeg meneer van Dongen. „En.... en.... hij was zoo goed thuis in het sym.... sym.... symbo....” snikte hij.

„Hij? Ja, met groote woorden! Hij is bediende in den kunsthhandel, maar wegens voortdurende dronkenschap overal ontslagen....”

„En.... en....” stamelde meneer van Dongen, „die schilderijen.... al die schilderijen.... die meesters?”

„Valsch meneer, allemaal vervalscht! Meesters? Allemaal gebroddel, meneer, van een paar handlangers, witkwest-kunstenaars.... schoorsteenvegers.... stijfselkwast-schilders....”

„Valsch?.... Witkwest?.... En die opdracht van B. en W. van Amsterdam dan? Dat groote werk?”

„Ah juist,” grinnikte de inspecteur, „dat was niet gelogen.... Als werklooze heeft-ie eens voor de gemeente een halven kilometer heining geteerd op den Dam....”

„Heining geteerd?” hapte meneer van Dongen naar lucht. „Heining geteerd? En mijn onbekende grootmeester.... mijn Syrische cul.... cultuur met.... met....” snikte meneer wanhopig.

De inspecteur liep op het meesterwerk toe en met een spiedenden blik onderzocht hij elken vierkanten centimeter. Toen liet hij zich een vochtige spons brengen en begon ijverig te zeemen. Met een blik van voldoening peuterde hij daarna voorzichtig iets los van het doek en met een verbaasd gezicht trok hij er een lange reep papier van af, waarmee het doek overplakt was geweest.

„Meneer van Dongen, 't was een grootmeester en ik heb allen eerbied voor zijn talent. Maar dat-ie 'n paar duizend jaar geleden krantenpapier gebruikte om een scheur in zijn doek te verbergen, wil er toch niet goed bij me in....”

Bevend nam meneer van Dongen de reep papier van hem over en toen viel de man, die zoo dweept met mooie dingen in zijn leven, met een snik in zijn stoel terug, met in zijn handen de vet-gedrukte kop van het Haarlemsch Dagblad....

Drie weken later was meneer van Dongen, de verzamelaar, onder curateele gesteld.... De Fransche School had hem den genadeslag gegeven.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

TIENDE HOOFDSTUK

Bruce Richardson had op het groote leven een eigenaardigen kijk: hij bezag 't steeds eenigszins peinzend en zwaarmoedig, en wenschte, dat hij een werkelijker aandeel kon hebben in het dramatisch gebeuren, waarin alle menschen om hem zonder uitzondering betrokken schenen. Maar hij wist zelf niet, hoe.

Wanneer hij zijn eigen levensloop overdacht, was hij geneigd te meenen, dat het lot hem heel gunstig was geweest — ofwel, dat het hem juist bijzonder stiefmoederlijk had bedeed. Het blauwste bloed stroomde door zijn aderen; het hem nage-laten inkomen verzekerde hem levenslang zijn bescheiden stoffelijke behoeften, en meer dan dat. Hij was als kind beschut en vertroeteld, en omgeven door een zorg en oplettendheid, die zijn van nature teer gestel en zijn schuchteren aard echter weinig gebaat hadden.

Hij was op college geweest, natuurlijk; maar zelfs daar was Bruce Richardson meer toeschouwer geweest dan deelnemer. Hij was de jongen over wien alle klasgenooten vriendelijk praatten, maar hij werd nooit uitgenodigd, aan hun wilde spelletjes mee te doen. En toch, als er zich moeilijkheden voordeden, was Bruce Richardson degene, tot wien de anderen zich wendden om raad. Zijn smal, bijna ascetisch jongensgezicht leefde dan op; zijn oogen glansden sympathiek en de oplossing, die hij aan de hand deed op zijn stille, bescheiden manier, was een waar Salomonsoordeel en getuigde steeds van een merkwaardig doorzicht.

Zijn kijk op menschen en dingen was zoo sereen als kristal. Hij zag het leven zóó scherp en klaar, alsof hij er geheel buiten stond en er maar niet toe komen kon, er deel van uit te maken. Het was, alsof hij leefde in een wereld van zijn eigen schepping, omdat de werkelijke wereld hem afstootte. Toch was hij volstrekt niet weekelijk, of zonderling. Mannen zoowel als vrouwen mochten hem graag — wanneer ze hem tenminste opmerkten. Ze mochten hem graag — wanneer ze hem noodig hadden. Overigens maakte hij deel uit van den achtergrond; hij bleef een stil mensch, betrouwbaar, vriendelijk, intelligent en een beetje zwaarmoedig.

En zoo was Bruce Richardson een intieme huisvriend van de Bordens geweest, sedert hij en Lois samen de lagere school bezocht hadden. Peter Borden koesterde jegens den jongen man een oprechte genegenheid en had een diep respect voor hem. Met Bruce had hij zijn plannen voor Bob Terry besproken, zoodra het bekend werd, dat Terry even onvoorbereid in het gewone leven zou worden teruggeduwd, als hij er uit weggesleurd was. Bruce begreep het. Bruce begreep altijd alles. Hij was de eerste buitenstaander geweest, die den jongen man met de ingezonken oogen, de vale wangen, de gebogen schouders en den rhythmischen stap had begroet. Zijn handdruk was stevig geweest en zijn blik vast en vol sympathie, maar Bob Terry was onverschillig gebleven. Bruce Richardson maakte niet den geringsten indruk op hem: hij was voor Bob eenvoudig een voorbijganger, iemand uit een andere wereld, en die een andere taal sprak.

Maar zoo Bob al geen aandacht had

geschonken aan Bruce Richardson, omgekeerd was het heel anders. Bruce's rustige bruine oogen hadden met één blik het drama gezien, dat zich in den huize Borden voltrok. En wanneer hij bekommerd was, was dit niet alleen uit natuurlijk medelijden met Bob Terry. Men kan het moeilijk onbewogen aanzien, dat de vrouw, die men liefheeft, al te veel belangstelling opvat voor een anderen man.

Zij zaten in de huiskamer — Lois en Bruce — toen Bob Terry de trap afkwam en zijn hoed nam van den kapstok in de hall. En toen hij op 't punt stond, zonder een woord te zeggen, het huis uit te gaan, riep Lois hem, terwijl haar gezicht zóó levendig werd, dat Richardson zijn halve leven zou hebben gegeven, om zelf een dergelijke uitdrukking te voorschijn te kunnen roepen.

„Ga je erop uit, Bob?”

Hij draaide zich langzaam om. „Ja juffrouw.” Toen steeg er een donkere blos naar zijn gezicht. Hij deed voortdurend moeite, om die afschuwelijke, onderdanige manier van spreken af te leeren, en te praten, zooals alle andere mannen doen. „Ik ga uit.”

„We hoopten — Bruce en ik — dat je ons vanavond gezelschap zou houden.”

„Ja zeker Terry —”

Bob luisterde al nauwelijks meer; wat ze zeiden, kon hem niet schelen. „Ik kom niet laat thuis,” zei hij, terwijl hij de deur open deed. „Goeden avond.”

Lachende oogen.

Het bleef een oogenblik stil, terwijl het meisje zich inspande om het regelmatig gestap van Bob's laarzen op de steenen te hooren. Ze sprak meer tot zichzelf dan tot den man naast haar.

„Ik ril, als ik hem hoor loopen. Zoo regelmatig als het stampen van een machine — met een bijna onmerkbaar slepen van zijn tred. Het is spookachtig.”

„Het is niet zoo opvallend, als toen hij pas uit de gevangenis kwam.”

„Neen. Natuurlijk is het dat niet.” Ze keerde zich heftig naar hem om; haar wangen brandden. „Maar weet je wel, hoe lang Bob Terry hier is?”

Bruce berekende langzaam. „Bijna twee maanden, is 't niet?”

„Zeven weken. Zeven weken van comfort en luxe; zeven weken van vriendelijkheid en tegemoetkoming — en hij is dezelfde ontoegankelijke, gemelijke, eenzellige man, die hij toen was.”

„Neen. Niet heel en al. Je ziet het niet, Lois, maar hij is aan het veranderen. Het gaat geleidelijk natuurlijk. Gevangenis-indrukken worden diep ingebrand.”

„Dat moet wel zoo zijn. Je hebt hem niet gekend vóór — vóór —. Hij was van het goedlachsche soort, altijd vol grappen, bespottelijk jongensachtig, verbazend dol op sport en altijd vol van alles, wat hij in zijn leven van plan was te doen. Natuurlijk verwachtte ik niet, hem juist zoo terug te zien, wanneer hij uit de gevangenis kwam — maar ik was er evenmin op voorbereid, een ouden, gebroken man te zullen zien.”

„Maar hij is niet oud, Lois, en daarom is hij ook niet gebroken. Hij is eenvoudig verdoofd.”

„En verbitterd.”

„Begrijpelijkerwijze. Hij heeft reden genoeg om verbitterd te zijn. Een paar weken van vriendelijke behandeling kunnen drie jaren gevangenisleven niet ongedaan maken. Zooiets vergt maanden van geduldig werk, van begripen en sympathie. En vóór alles heeft hij belangstelling in de buitenwereld nodig. Hij heeft behoefte aan iets, dat hem doet vergeten, dat de maatschappij een onbetaalbare schuld aan hem heeft.”

„Maar wat dan?” Zij breidde haar armen wijd uit in een hulpeloos, hope-loos gebaar. „Als jij ons daar maar mee kon helpen, Bruce. Ik geloof niet, dat hij zich rekenschap geeft van ons bestaan.”

„En de menschen die hij hier ontmoet heeft?”

„Oh!” Ze klemde haar handen ineen. „Hij verafschuwt ze. Ze zijn zoo beleedigend vriendelijk tegen hem — precies op dezelfde manier als je vriendelijk bent tegen de apen in den dierentuin. Ze kwamen in heele drommen opzetten, omdat ze nieuwsgierig waren — niet omdat ze iets voor hem voelden. Ze breken het beetje goeds af, dat we hadden opgebouwd. Ik begrijp natuurlijk wel, dat Papa het onderwerp van gesprek is in de stad; dat wij de groote sensatie van dit jaar geleverd hebben. Slechts een paar van hen zijn oprecht vriendelijk — en hij weet niet, wie. Hij ontloopt iedereen — behalve misschien jou.”

„Hij is veel uit.”

„Ja. Altijd.”

„Waar?”

No. 8

Er kwam een onrustige uitdrukking in de oogen van het meisje. „Ik ben bang —”

„Ik begrijp het. Je weet, dat hij ergens gezelschap zoekt en vindt — en je weet niet, waar.”

„Ik geloof, dat ik het weet.” Onwillekeurig sprak zij fluisterend. „Hij is herhaaldelijk gezien op John Carmody's kantoor.”

Bruce Richardson antwoordde niet dadelijk. Hij nam zijn pijp van de tafel, stopte ze langzaam en drukte de tabak aan met de uiterste zorg. Zijn woorden kwamen door het opvlammend schijnsel van een lucifer en een wolk van geurigen rook.

„Ik heb dat gehoord, Lois.”

„Wat heeft het te betekenen?”

„Misschien niets.”

„En misschien —?”

„Alles.” Bruce staarde peinzend in het licht van de schemerlamp. „Je vader is allesbehalve een vriend van Carmody, is 't niet?”

„Ja. Politiek staan ze natuurlijk lijnrecht tegenover elkaar. Maatschappelijk hebben we Carmody genegeerd. Het zit zelfs dieper. Vader is door en door rechtschapen; Carmody is onbetrouwbaar. Maar dat verklaart niet.”

„Niet heelemaal, Lois. Maar ik geloof, dat ik het verband begrijp. Ik heb gehoord, dat Terry in de gevangenis warm bevriend was met een man, die Shannon heette: hij zat gevangen voor inbraak, geloof ik. Carmody was Shannon's advocaat. En Shannon heeft ook een nicht, die Carmody's partikuliere secretaresse is.”

Het meisje wendde zich haastig af. Ze wist, dat een diepe blos haar naar de wangen steeg en ze wilde niet, dat Richardson dat zou zien. Maar het

gebaar ontging zijn scherp blik niet en hij voelde, hoe zijn hart ineenkromp. Lois scheen niets van zijn gevoelens te vermoeden. Ze behandelde hem als een kameraad; wanneer ze met hem samen was, deed ze geen moeite, haar eigen stemmingen en gevoelens te verbergen, en wanneer ze wist, dat hij van haar hield, liet ze dit door niets blijken. Hij was de man, tot wien ze zich wendde, wanneer ze vriendschap en goeden raad noodig had, en Bruce wist, dat de kloof tusschen eenvoudige vriendschap en liefde dikwijls moeilijk te overbruggen was. Hij wachtte op de onvermijdelijke vraag.

„Wat is het voor iemand?”

„Wie?”

„Carmody's secretaresse?”

„Ik weet het niet.” Hij koos zijn woorden met zorg. „Ik heb natuurlijk alleen maar geruchten gehoord: geen buitengewoon gunstige. Haar oom is een gevangenisboef. En in de heele stad staat Carmody bekend als een gewetenloze kerel. Zijn secretaresse zal dus heel wat correspondentie hebben te voeren over zaakjes, die geen daglicht kunnen verdragen. Och, maar de mensen praten natuurlijk zooveel. En de publieke opinie is niet altijd even liefderijk.”

Ze sprak zonder hem aan te zien. „Je kunt er misschien nog wel eens iets meer van te weten komen?”

„Ik kan het probeeren.”

„Zie je — wanneer dat meisje eens werkelijk niet veel bizonders was en wanneer zij de attractie is, die Bob Terry elken dag en elken avond buitenshuis lokt — Oh! Begrijp je het niet, Bruce — van hoeveel gewicht dit wordt in verband met de taak, die Papa en ik op ons genomen hebben? Begrijp je niet, dat dit een rechtstreeksch conflict kan worden tusschen wat behoorlijk en onbehoorlijk is?”

„Dat is ieder ding in Bob's leven op het oogenblik, Lois. Ik kende hem niet, vóór hij naar de gevangenis ging, maar ik ken hem nu — Zelfs nu nog is hij gevoelig voor indrukken, en ik kan me dus voor-

stellen, hoe hij drie jaar geleden geweest is. Al dien tijd heeft hij uitsluitend omgang gehad met veroordeelde misdadigers: zijn eenige vriend is een inbreker of roover — of wat je maar wilt. Wat is vanzelfsprekender dan dat hij een afkeer heeft van jou en mij — van onze heele klasse? Wij zijn de onberispelijke, hoogmoedige, zelfgenoegzame mensen, die geen misdaden begaan, die geen contact hebben met den zelfkant der samenleving. Wij zijn het type, dat veraschuw wordt door dezelfde mannen, bij wie Bob drie jaar lang vriendschap heeft gezocht. Daarom is onze taak zoo moeilijk — Bob heeft nooit een misdaad begaan, maar er is een misdadiger van hem gemaakt.”

Pientere oogen.

„Een misdadiger?”

„Natuurlijk. Psychologisch beschouwd is hij een misdadiger. Hij denkt, zooals misdadigers denken, hij ziet de dingen door hun oogen. En vergeet niet, dat juist het feit van zijn onschuld die bitterheid heeft verscherpt.”

„Denk je dan —”

„Ik denk alleen, dat hij niet in één dag te veranderen is. Er zijn nu bijna twee maanden voorbijgegaan. Schijnbaar is er niet de minste vooruitgang te bespeuren. Maar toch is er verandering. Hij heeft toch tenminste zijn lot niet heelemaal verbonden aan dat van de vrienden van zijn gevangeniscelmaat. Hij blijft in dit huis wonen, en de omgeving moet vroeg of laat haar uitwerking hebben. Je moet niet te veel verwachten en niet te spoedig. Het zal heusch allemaal terecht komen.”

Zij greep zijn hand. „Denk je dat heusch, Bruce?”

Hij glimlachte haar goedig toe, maar zijn hart kromp ineens. Hij keek naar haar gezicht en las daar, dat haar oorspronkelijk medelijden met dat wrak van een jongen man gevaarlijk dicht begon te naderen tot de grens van een dieper gevoel. Zij idealiseerde Bob Terry meer dan ze hem begreep. Zij leed met hem, méér dan vóór hem. En zoo, omdat Lois Borden méér om Terry gaf dan ze zich zelf bewust was, wendde ze zich in haar zorgen tot dezen stillen vriend van heel haar jeugd; dezen langen, slanken jongen man, die haar dolende ridder en haar eerbiedige bewonderaar was geweest van hun beider kinderjaren af —

„Wij moeten hem er doorheen helpen, Bruce,” riep ze. „Ik kan het onmogelijk alleen. De een of andere goede, verstandige man moet me helpen. Wil jij dat doen?”

Indien de hand, die het pijpje vasthield, beefde en indien de mooie bruine oogen overschaduwd werden door een wolk van verdriet — Lois Borden zag het niet. Ze voelde alleen, hoe zijn diepe, rustige stem haar kalmeerde door den sterken, bemoedigenden toon, die er in klonk.

„Zeker, ik zal helpen, Lois.” Toen, met een weemoed die haar ontging — „Dat heb ik altijd gedaan.”

ELFDE HOOFDSTUK

Op het eerste gezicht zou men een uiterlijke gelijkheid kunnen opmerken tusschen Peter Borden en Jonas Merriwether. Zij waren van één leeftijd en ongeveer van dezelfde lengte; beider haar begon schaarsch te worden en sterk te grijzen. Maar bij een nauwkeuriger beschouwing zag men, dat, terwijl Borden's oogen groot en helder waren, die van Jonas Merriwether te dicht bijeen stonden en bijna kleurloos waren.

Merriwether zat aan het hoofd van de tafel.

Hij zat er wat overdreven statig en waardig, zooals het den directeur van de Berkeley Staal Maatschappij paste. Hij sprak zijn raad van commissarissen zacht en met aangename stem toe en scheen bijzonder belang te stellen in zijn onderdirecteur, die tegenover hem zat aan den anderen kant van de lange, glimmende mahonie-tafel.

Borden, onder-directeur, was slecht op zijn gemak. Deze vijf mannen waren zijn compagnons van een menschenleeftijd, menschen die hij intiem kende, zoowel in het maatschappelijk als in het zakenleven. Zij waren iets ouder dan hij — en zij bespraken zijn intieme aangelegenheden met een ongegeneerdheid, die hem geweldig hinderde, maar die hij niet kon coupeeren, omdat hij de vriendelijke gezindheid begreep, die er den achtergrond van vormde.

Het was Horace Lambert, een van de commissarissen, die de rechtstreeksche vraag stelde.

„Voor we nu de vergadering openen, Peter — vertel me eerst eens, hoe de boel eigenlijk in elkaar zit.”

„Wat?”

„De heele situatie. Ik begrijp de zaak in groote trekken — maar om nu eens in bijzonderheden af te dalen — hoe ver wilde je nu eigenlijk met dien jongen Terry gaan?”

Borden fronste licht de wenkbrauwen, maar hij ontweek de vraag niet. „Zoo ver als hij me wil toestaan, Horace.”

„En dat is —?”

„Niet heel ver. Ik begrijp den jongen niet heelemaal. Ik heb hem nu twee maanden in mijn huis gehad. Ik heb hem geld gegeven, dat hij aannam zonder een woord te spreken. Maar hij heeft er heel weinig van gebruikt. Ik gaf hem carte-blanche om zichzelf in de kleren te steken bij den besten kleermaker van de stad, maar hij heeft alleen maar een paar goedkope confectie-pakken gekocht. Hij mijdt ons, zooveel hij maar kan.”

„Verlegenheid natuurlijk.”

„Niet heelemaal. Dat zou mettertijd toch wel overgegaan zijn. Vooral bij mij thuis. 't Is een eigenaardig geval. Ik was van plan geweest, 't straks zelf in de vergadering ter sprake te brengen. Ik vind, dat ik niet heelemaal eigenmachtig moest handelen, en toch....”

De koele, aangename stem van Jonas Merriwether viel hem in de rede. „Maak je jezelf eigenlijk niet een beetje belachelijk met dien jongen, Borden? Lok je niet zelf ongewenschte complicaties uit?”

Peter Borden kleurde. „Hoezoo?”

„Doordat je geen grenzen weet te trekken. Ik geloof natuurlijk wel, dat de geruchten in dit geval overdrijven, zooals trouwens in alle andere, maar het praatje gaat in de stad, dat je tegen Terry gezegd hebt, dat al wat jij bezit, het zijne is — en dat hij er slechts om behoefte te vragen.”

(Wordt voortgezet)

VROUWEN

LEVEN

HOEDEN EN HANDSCHOENEN

W e vonden de kleine hoedjes, die we zoo lang gedragen hebben en die alle min of meer op elkaar geleken, zeer practisch en gemakkelijk. Maar nu de langere rokken, de aansluitende japonnen, grootere hoeden vragen ter bekroning van 't geheel, nu verheugen we ons toch om de verandering, nietwaar? Het uniforme ging vervelen, de groote hoed wordt door de meesten onzer toch wel flatteus gevonden — en is 'n schaduw-gevende zomerhoed misschien niet practisch? Niet altijd. Zijn er niet ook groote hoeden, welke aan den voorkant heelemaal geen rand hebben,

Een fraaie combinatie van Sisol-stroo en vilt.

Hoed van Bangkok-stroo met sierlijken, doorschijnenden rand.

Elegante groote hoed van Bangkok-stroo, gegarneerd met vilt in twee kleuren.

doch enkel heel breede randen, als 'n paar vleugels, aan weerszijden van het gezicht?

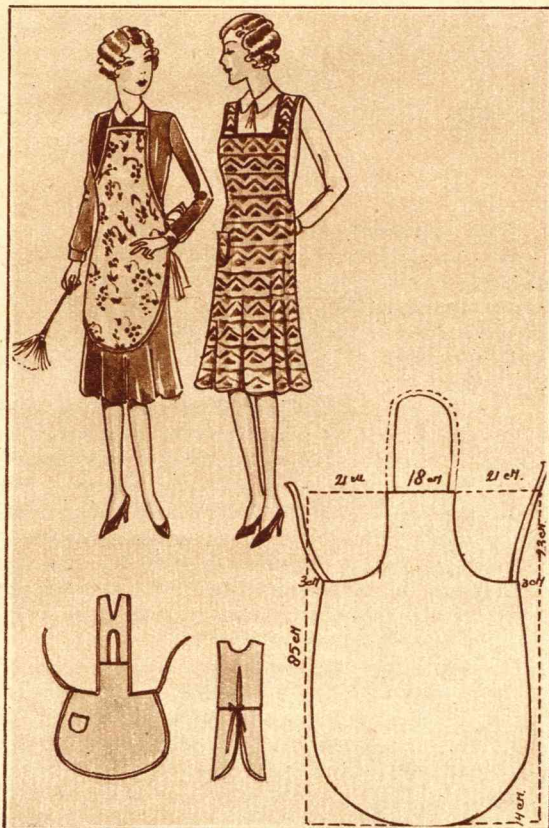
Practische modellen zijn er zeer zeker echter ook. Heel vaak hebben ze, evenals de hoed van onze eerste afbeelding, een doorschijnenden rand. Hier vormt de uitgeschulpte dubbele rand de eenige garnering. De bol van Bangkok-stroo heeft enkel 'n smal lintje rondom.

Ook de tweede schaduw-hoed is van Bangkok-stroo met een eigenaardige garnering van vilt in twee kleuren.

De derde afbeelding vertoont weer 'n klein hoedje, een bijzonder sierlijke combinatie van Sisol-stroo en vilt.

Alle drie deze hoedjes worden gelanceerd door het modehuis Reslaw in Londen.

Ook de Parijsche modehuizen geven groote en kleine hoeden in allerlei afmetingen en modellen. Alleraardigste sporthoedjes zijn er. Bij een aardige cloche van Helene le Coq bijvoorbeeld is het vilt in drie tinten, van bruin tot licht beige, over elkaar gelegd en opzij valt het in patten over elkaar, vastgehouden door knopen en knoopsgaten.

TWEDE AARDIGE SCHORTEN

Het jonge huisvrouwje van tegenwoordig houdt niet van 'n schort, ze draagt er liever geen. Maar op den duur zal ze ervaren, dat men er zoo heel moeilijk buiten kan, bij 't waarnemen van vele huiselijke plichten.

We teekenen hier twee aardige schorten, die heusch wel staan.

No. 1 is 'n kort schortje. We maken het van gebloemde stof, aan te raden is linnen, zephir of cretonne. Satinet wordt leelijk als men 't veel wast.

Model no. 1 wordt met een band om den hals gedragen, de bandjes van achteren knopen het toe. Het patroon is, zooals u op de tekening ziet, werkelijk heel eenvoudig.

No. 2 is practischer, daar men er heelemaal inzit. U heeft hiervoor noodig $1\frac{1}{2}$ of $1\frac{3}{4}$ el stof van 95 c.M. breed, en $\frac{1}{2}$ el stof van 95 c.M. breed voor de afwerking (randen).

De kleine tekeningetjes geven aan, hoe eenvoudig en gemakkelijk het schort gemaakt is. P. D.

DE ELEGANTE VROUW VAN ONZEN TIJD GENIET EEN VOORRECHT, DAT VROEGERE GENERATIES HEBBEN MOETEN ONTBEREN, N.L. HET GENOT VAN:

LUX TOILET ZEEP

PRIJS 25 CTS. PER TABLET

N.V. DE LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

Ajax—Blauw Wit voor een uitverkocht huis in het Stadion. Spelmoment voor het doel van Blauw Wit. Volkers heeft geen schijn van kans tegen de drie groote Blauw Witters.

Sport van Zondag

Een uitverkocht Stadion is Zondag getuige geweest van de eerste ontmoeting tusschen Ajax en Blauw Wit om den Nederlandschen kampioens-titel. Of deze wel voor één van beide teams is weggelegd? Wij meenen van niet. Blauw Wit heeft daarvoor reeds een te grooten achterstand en zooals Ajax gisteren speelde zou het dien widschen titel maar nauwelijks verdienen. Echter als men dan weer leest dat b.v. bij Go Ahead-Velocitas het spel van de Oostelijke ploeg ook lang niet af was, krijgt men toch den indruk dat de elftallen elkander niet zoo heel veel ontloopen. Go Ahead kan uitstekend spelen maar heeft ook dagen dat het heel wat minder goed gaat. Er kan dus nog van alles gebeuren.

Van de ruim dertig-duizendkoppige menigte zullen er Zondag na den grooten strijd maar weinigen voldaan huiswaarts zijn getrokken. De supporters van Blauw Wit hebben in elk geval de meeste reden tot tevredenheid gehad omdat hun elftal er in is geslaagd een beter spelende ploeg in bedwang te houden. Het echte emotioneele, al

was het dan ook maar één doelpuntje geweest, ontbrak echter. Eenmaal steeg een vreugdegehuil op toen Ajax in de tweede heeft scoorde, doch het gejubel verstomde onmiddellijk toen bleek dat scheidsrechter Mutters een overtreding had geconstateerd en buitenspel gaf inplaats van goal! Dat was een leelijke tegenvaller, temeer daar voor velen het geval niet duidelijk zal zijn geweest. Voor ons evenmin! Wij dachten dat de bal bij de scrimmage van een tegenstander kwam en dat er ook daarvoor geen vuiltje aan de lucht was. Maar scheidsrechter Mutters stond er met z'n neus bovenop en zal het zeker wel goed hebben gezien. Van Kol snapte het blijkbaar ook niet en stapte onversaagd op Mutters toe om hem dit aan zijn verstand te brengen. Maar de Haagsche arbiter wees hem met een magistraal gebaar af. Alsof Mutters ooit een eens afgekeurd doelpunt zou toekennen.

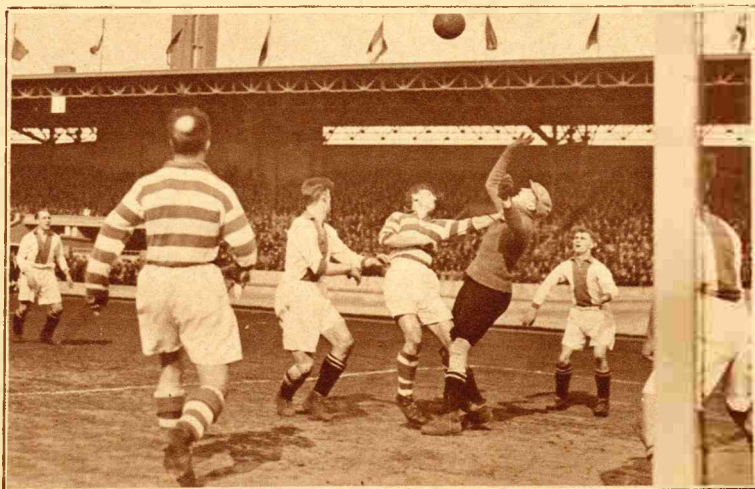
Dat was eigenlijk het moment van den wedstrijd. Er waren nog wel kleinere trillingen, waarvoor Smit in den regel zorgde. Verder Volkers voor open doel gemist en de Ajax-veste ook eens een keer door het oog van den naald. Daarmee moest de menigte het doen. Het spel in het veld viel tegen, hetgeen niet te verwonderen viel in een wedstrijd als deze. Ajax trachtte er wel eens iets meer dan gewoon van te maken, doch de destructief werkende middenlinie der zebra's zorgde er wel voor, dat het bleef bij het loffelijk streven.

ongetwijfeld Smit. Allereerst omdat hij vaak nog al vreemd doet. Maar als men aanneemt dat iedereen zijn eigenaardigheden heeft en ze van Smit alleen maar een beetje meer in de gaten loopen dan die van vele anderen, dan moet men toch bewondering hebben voor dezen veteraan, die nu eens van Asselt in de verdediging op zijn teenen staat te trappen en geen twee seconden daarna bij een corner den keeper der tegenpartij het leven onaangenaam maakt. Deze speler is voor de zebra's, ondanks zijn eigenaardigheden, van onschatbare waarde.

D.E.C. heeft in Haarlem verloren, zoodat de roodbroeken nu weer de beste papieren hebben. Het eenige doelpunt van den wedstrijd werd in de

Ajax en Blauw Wit spelen puntloos gelijk. Nog een kiekje voor het doel van Blauw Wit, waar Schindeler bij een hoekschop redding brengt.

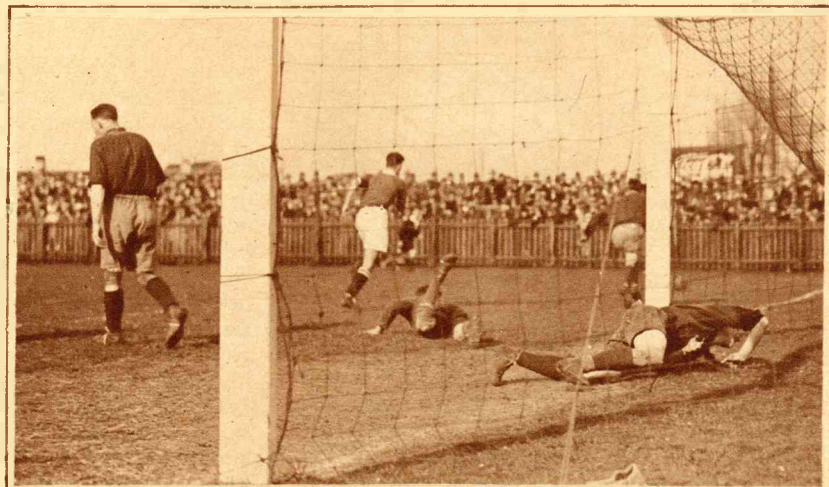

Blauw Wit valt aan in den wedstrijd tegen Ajax. De Boer grijpt in, terwijl Van Kol in het doel heeft plaats genomen.

De Ajax-aanhangers zullen met de overtuiging zijn huiswaarts gekeerd, dat hun elftal de overwinning verdiende. Dit klopt echter alleen wanneer men in aanmerking neemt dat ongetwijfeld het grootste deel van den speeltijd op de helft van Blauw Wit is uitgevochten. Behoudens de eerste tien minuten zijn de roodwitten bijna steeds iets sterker geweest. Vooral in de tweede helft trad dit aan het licht. Doch hier alleen wint men nu eenmaal geen wedstrijd mee. Het zou zelfs heelemaal niet gek zijn geweest, wanneer de zebra's uit hun meer verrassende aanvallen ondanks het overwicht der tegenstanders nog een doelpunt hadden gemaakt. Eigenlijk heeft de Boer dan ook gevaarlijker werk gehad dan zijn collega aan den overkant.

Den besten speler van 't veld zullen wij ditmaal niet noemen. Wel den meest opvallende. Dat was

Wij staan voor de juistheid van deze beweringen niet in. In elk geval heeft D.E.C. het niet best getroffen. Het protest (tegen het niet toekennen van een strafschoep) wordt natuurlijk niets.

Haarlem klopt D.E.C. met 1-0. Kiekje uit dezen spannenden kamp. De D.E.C.-doelman door een Haarlemmer gepasseerd. Deze heeft echter den bal vergeten. Bieshaar had schijnbaar liever den bal in den goal gezien en blaast ontmoedigd den aftocht. Het Haarlemsche doelpunt kwam later toch.

In kopduels moet Volkers vaak de meerderheid van zijn grootere tegenstanders erkennen. Zoo ook hier...

HET VOORJAAR IS GEKOMEN.....

Kinderen

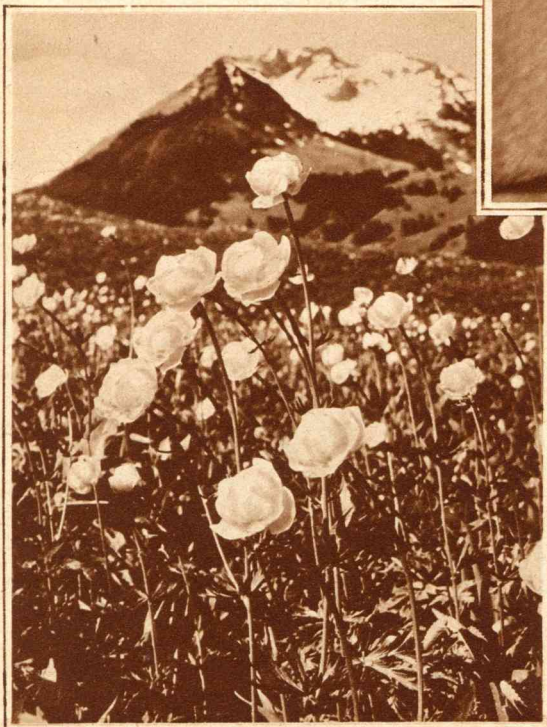
Stervelingen, die zich „dichter” noemen, houden ieder jaar, omstreeks Paschen, met een min of meer ziekelijke hardnekkigheid vol, dat de Lente haar „blijde incomste” heeft gedaan. Zij vervelen hun medeburgers, die andere bezigheden hebben dan daar op te letten, dat „het kleurig feest van ontluikend groen en teere bloemen” wederom is aangebroken, zij leven in een onbestemd geluksgevoel en zweven zonder salaris-

bekommernissen door den tijd der „cro- en meisjes-kusjes”. Zij bezingen de vernieuwde natuur, het nieuwe leven, de nieuwe lente (en het onvermijdelijke nieuwe geluid), de schoonmaak, de kinderen van zes maanden tot en met twintig jaar, zij zoeken rijmwoorden, zij krijgen in- en transpiraties, zij plegen elke drie kwartier een „Ode aan Haar”. Men zou met dit alles vrede kunnen hebben, en dezen menschen hungenoegens, dieer oogenschijnlijk zoo onschuldig uitzien, gaarne gunnen, men zou over hen des-

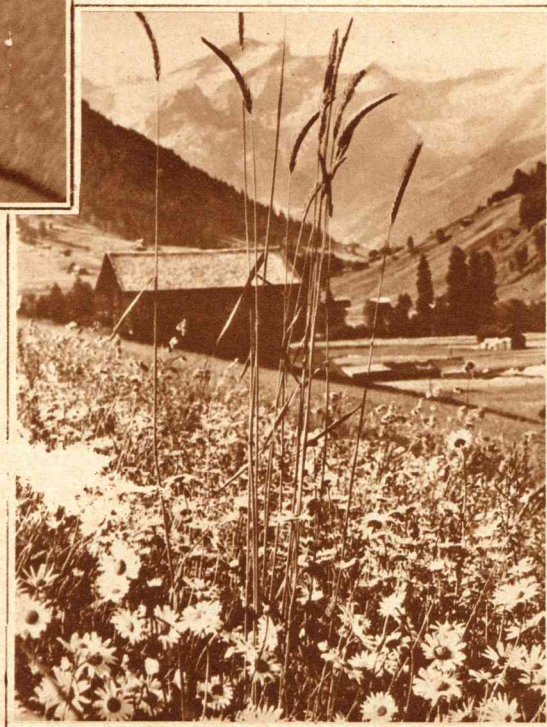
der Lente.

dat het gedicht nog wat te onrijp is, om voor plaatsing in aanmerking te kunnen komen”. Doch in zijn misdadig hart wenscht hij hun minstens een flinke ongesteldheid toe. Dichten is uit den tijd, heelemaal verouderd. Dat men het toch geloove!! Daarom ook versieren wij ons blad met mooie lente-foto's, die meer „spreken” dan alle verzen, waarin het zoo „fijn gezegd wordt”

Voorjaar in de Alpen.

noods met die nederbuigende welwillendheid kunnen spreken, waarvan men zich terecht bedient als het over „onmaatschappelijke wezens” of „vage droomers” gaat, ware het niet, dat zij allen te zamen, hetzij zij in blanke Alexandrijnen (luidt de technische term zoo niet?) schrijven, hetzij zij zich de gewaagde dichterlijke vrijheid, of veroorloven, aan de kwaal lijden, hun meesterwerken noodzakelijk op te moeten zenden naar de redacties van dag- en weekbladen. Het is treurig maar waar, dat het voorjaar zeer nadeelig werkt op het goede humeur van den redacteur, die zich de taak zag toegewezen, honderd-drie-en-zeventig poëtische bijdragen „betreffende het voorjaar, de lente, en wat daarmee samenhangt, zijnde: de liefde, het geluk, het heimwee, alles met of zonder hoofdletter”, per dag door te lezen, te keuren en dan soms ook nog aan de vervaardigers te antwoorden, dat „met belangstelling van de inzending werd kennis genomen, maar

Voorjaar in de Alpen.

Aan 3 Generaties,

van vader op zoon en zelfs kleinzoon leverden wij piano's en orgels. Een sprekend bewijs voor de tevredenheid over onze instrumenten! Ook U kunnen wij tot tevredenheid bedienen. Vraag slechts gratis toezending van Onzen catalogus en conditiën. Oude instrumenten ruilen wij in.

GOLDSCHMEDING

AMSTERDAM Raadhuisstr. 48-50
GOES Lange Kerkstr. 41
HAARLEM Ged. Oudegr 108
HILVERSUM Vaartweg 13
ROTTERDAM v. Oldenbarneveltstr. 112

"Gebruik alleen zeep, samengesteld uit palm- en olijfoliën"

Bertha Jacobson is een van de beroemdste schoonheidsspecialisten van de miljoenenstad Londen.

zegt **MME JACOBSON**
te LONDEN

"Ik dring er bij mijn cliënten op aan, alleen de zeep te gebruiken, samengesteld uit palm- en olijfoliën. Zij veroorzaakt die volmaakte reinheid, die de grondslag van schoonheid moet zijn."

Bertha Jacobson
11 12 DOVER STREET, LONDON W. 1.

"Ik dring er op aan, geen andere zeep dan Palmolive Zeep te gebruiken, daar ik ondervonden heb, dat de zuivere oliën, waarvan deze zeep is gemaakt, volmaakte reinheid van de huid te weeg brengen, die toch de grondslag van schoonheid is", zegt Mme. Jacobson.

De 2-minuten behandeling

Maak een rijkelijk schuim van Palmolive Zeep en water en masseer hiermede gedurende 2 minuten de gelaatshuid. Spoel daarna, eerst met warm, vervolgens met koud water af. Breng eerst dan poeder en rouge aan. Zoo behoudt U steeds een gezonde, frissche huid.

20 cent
PER STUK

Elke huid moet, om met succes behandeld te worden, schoon zijn. Daartoe moet al het stof, poeder en rouge, dat zich in de poriën verzamelt, daaruit verwijderd worden. Het zachte schuim van Palmolive Zeep, dringt diep in de poriën en reinigt de huid volkomen. Volg het advies op van de beroemdste schoonheidsspecialisten en pas twee maal per dag de Palmolive 2-minuten behandeling toe, zooals hier naast omschreven is.

GRATIS Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt", te zenden.

COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V. — Spuistraat 64-70 Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam

Adres

Woonplaats

BERICHT

Door groote drukte en plaatsgebrek hebben wij tot nu toe de oplossing onzer laatste prijsvraag en den uitslag der verloting nog niet kunnen opnemen; wij hopen in een der eerstvolgende nummers tot plaatsing te kunnen overgaan.

DE REDACTIE

Een abonnement voor weinig geld en dan nog een gratis verzekering op den koop toe.

Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken

hun overkomen in of buiten de uitoefening van hun beroep.

Uitkeeringen:

bij levenslange invaliditeit . . .	f 2000.-
bij dood	= 600.-
bij verlies van 1 hand, voet of oog =	300.-
bij verlies van 1 duim of wijsvinger =	60.-
bij verlies van een anderen vinger =	30.-

Zie de Polis-voorwaarden.

INTEEBENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam" a f 1.62⁵ per drie maanden ¹⁾ f 0.12⁵ per week

¹⁾ Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteebenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N. Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM" N. Z. VOORBURGWAL 262

Leer meer, verdien meer - wees meer

GIJ KUNT HET! Onze brochures toonen u HOE!

Hersenen, ontwikkeld volgens de methoden van het NATIONAAL INSTITUUT vormen de machtigste drijfkracht ter wereld. Zij stellen U in staat de afdelingen van een groote zaak op schitterende wijze op te voeren tot de hoogst mogelijke volmaaktheid en productiviteit. Zij maken U tot werkgever in plaats van ondergeschikte. Als een man, die volgens Dalmeijer's methoden is getraind aan het hoofd der zaken staat, dan zijn de winsten groot, de zaken marcheren flink, en voorspoed is aan de orde van den dag.

De voornaamste eisch van de practijk des levens is:

**uw kennis,
uw arbeid,
uw eigenschappen
of goederen
MEER PRO-
DUCTIEF te
maken.**

DIT LEERT U HET N.I.Z.O.

J. C. DALMEIJER Oprichter en Bestuurder van het Nationaal Instituut voor Zelfontwikkeling.

Beantwoord deze persoonlijke vragen eens aan Uzelf

Hebt gij uw aandacht, — wilskracht en zintuigen onder alle omstandigheden tot uw dienst? Is uw geheugen betrouwbaar? Is uw waarnemings- en concentratievermogen sterk? Is het u moeilijk vlug en flink een besluit te nemen? Zijt gij sterk in oorspronkelijke ideeën? Kunt gij u gemakkelijk ergens uitwerken? Kunt gij nieuwe zaken uitdenken?

Handelt gij overhaast en impulsief? Gaat gij wel zoo goed vooruit, als gij zoudt wenschen? Zijt gij zenuwachtig of bevreesd? Zijt gij een kalm, krachtig werker? Hebt gij geleerd, hoe gij werken moet? Zijt gij onder alle omstandigheden een goed spreker?

Dwalen uwe gedachten af bij 't spreken, denken of schrijven? Hebt gij veel zelfvertrouwen? Kunt gij moeilijk „NEEN” zeggen? Zijt gij spoedig terneer geslagen? Kent gij de voordeeligste manieren om uw werk te verrichten? Weet gij, hoe gij uw schoolkennis en ondervinding praktisch moet gebruiken om het grootst mogelijk succes te hebben?

Hebt gij uw hersenen en uw tong steeds en gelijktijdig tot uwe beschikking? Zijt gij een Persoonlijkheid? Voelt gij u in elk gezelschap en in elke omgeving op uw gemak? Weet gij hoe gij uw vermogens tot ontwikkeling kunt brengen, en doet gij dat? Weet gij, hoe gij aan uw kennis, aan uw werk en aan uw persoonlijkheid de hoogste waarde kunt geven?

Er bestaat eene methode, waardoor gij op alle bovenstaande vragen binnen korten tijd een bevredigend antwoord kunt geven.

ZIE HIER DE RESULTATEN.

Cursist 18642...werkte zich in 5 jaar tijds op van een salaris van f15 per week, tot de positie van administrateur eener coöperatieve inkoopvereeniging in het Noorden des lands op een jaarlijks inkomen van f5000

Cursist 8570, bracht het in 3 jaar tijds van klein winkeltje, die met het raam van zijn huiskamer als uitstaltkast, wat stukjes leer verkocht, tot eigenaar van een nieuwgebouwd pand met een bloeiende zaak in lederwaren.

Cursist 7267...werd in 2 1/2 jaar tijds van een onbetekenend scheepsbevrachter tot eigenaar eener vloot van 80 sleepboten.

Cursist 3346 Binnens eenige weken volmaakte orde in de klas. Geen nabijwars meer, geen strafwerk noodig.

Cursist 10025...Met voorbijgaan van vele anderen wordt hij een jaar na den Cursus van het N.I.Z.O. te hebben bestudeerd, benoemd tot Directeur van het filiaal te Parijs van een onzer grootste industrie zaken.

Cursist 9653...werd door het volgen van den Cursus in Wetenschappelijke Bedrijfsleiding van Boekhouder tot Chef eener machine fabriek, die hij geheel hervormde. Binnen de 2 jaar verdubbelde hij zijn salaris.

Cursist 298 Ik heb de laatste 12 maanden mijn cursussen in praktijk gebracht en ben nu PROCURATOR. De inwoners van mijn dorp kunnen zich dit succes niet verklaren.

Dit zijn enkele voorbeelden uit de levensgeschiedenis der 40000 personen, wien wij leerden

DE DROOMEN voor hun TOEKOMST te VERWEZENLIJKEN!

Door het NATIONAAL INSTITUUT voor ZELFONTWIKKELING, de pionier op het gebied van de ontwikkeling der Persoonlijkheid volgens de moderne wetenschap der TOEGEPASTE PSYCHOLOGIE, worden

10.000 Brochures elk van 20 bladz. groot formaat, met 40 illustraties **KOSTELOOS**

beschikbaar gesteld voor 5000 Abonné's en Vaste Lezers van dit blad, die deze het eerst aanvragen op onderstaanden BON.

Een korte weg tot Succes in het Persoonlijk Leven, in het Maatschappelijk Leven, in Ambt, Beroep en Zaken.

De man of vrouw, die in onzen tijd wil slagen (en wie wil dit niet?) moet aan hoge eischen weten te voldoen. Zoowel in het gezinsleven, als in de Maatschappij, in ambt, beroep of zaken zijn de eischen voor weglagen in de laatste jaren hoog opgedreven, en onbarmhartiger dan ooit tevoren is het vonnis, dat hem treft, die niet aan de verwachtingen weet te beantwoorden. Concentratievermogen, beslistheid en degelijke geestelijke productiviteit zijn de groote wapenen, die ons den dagelijkschen strijd moeten doen winnen. Mislukking ligt in het vooruitzicht van hen, die hun geest niet hebben getraind, om er de beste resultaten van te trekken, wier karakter niet is gestaald. Oefening van den geest is, wat organisatie is voor een zaak. De zaak, die slecht georganiseerd is, kan niet mededingen met eene, die op wetenschappelijke wijze is georganiseerd. Evenmin kan de man of vrouw, wiens geest en karakter ongeorganiseerd of ongevoeld zijn, op gelijken voet concurreren met den man of de vrouw, die door middel van Dalmeijer's methoden de eigenschappen en hoedanigheden hebben ontwikkeld, die iemand met een eervol nummer uit den ons allen opgedrongen strijd om het levensgeluk doen te voorschijn komen.

ZIE DEZE LIJST NA.

In de hierna genoemde uitvoerige brochure wordt dit geheim verklaard. Hierin wordt u getoond, hoe de eigenschappen, die u tot succes in elke verhouding des levens en in elke positie, zullen voeren, geoefend moeten worden. — Daarnaast volgen enkele van de vele

geluk, waardeering en geldinbrengende eigenschappen, die ontwikkeld worden door den Cursus van het Nationaal Instituut voor Zelfontwikkeling:
Groot Concentratievermogen. Beslistheid. Organisatievermogen. Practische Levenskunst. Drijfkracht. Arbeidsbesparing. Initiatief. Logisch Denken. Vindingrijkheid. Zelfkennis. Scheppende Verbeeldingskracht. Snel Opmerkingvermogen. Kalm Oordeel. Energie. Snel Besluiten. Wilskracht. Zelfvertrouwen. Plichtsgevoel. Overredingskracht. Opvoedkunde. Het Uitdenken van Ideeën. Geduld. Verstandelijke Hulpbronnen. Doorzettingsvermogen. Bestuursvermogen. Verkoopkracht. Arbeidsfactie. Geschiktheid als Aanvoerder. Tact in zaken. Macht over Uzelven. Bijzondere Handelskennis. Hersencontrole. Snel handelen. Redeneervermogen. Getraind Opmerkingvermogen en een nimmer falend geheugen voor Gezichten, Getallen, Feiten, Datus, Afspraken, Overeenkomsten. Prijzen, Marktberichten, Koersen. Argumenten, Redeneeringen, enz.

Bezit gij al deze eigenschappen in den hoogst ontwikkelden vorm? Als gij deze eigenschappen ontwikkeld hebt, dan is uwe waarde voor het verdienen van uw inkomen onmiddellijk vele malen verduubeld. Hebt gij u deze eigenschappen verworven, dan bezit gij een verzekering op alle gebeurtenissen des levens, die u voor

altijd een rustig en onbekommerd bestaan waarborgt.

OVERAL IS GROOTE VRAAG NAAR GOED GETRAINEDE HERSENEN.

Ontwikkel uw hersenen en uwe geheele Persoonlijkheid door middel van Dalmeijer's methoden en gij zult gerechtigd zijn veel meer te vragen — en het ook krijgen — en veel meer kracht te toonen, dan gij op dit oogenblik ontvangt en bezit. Uw productiviteit en vindingrijkheid vermeerdert; het gehalte van uw werk verbetert en gijzelf vaart er in alle opzichten beter bij.

DE STRATEGIE VAN HET SUCCES.

Uw leven is een veldtocht. In een veldtocht wint dat leger, hetwelk de regels der strategie het best heeft bemeesterd. De prachtige organisatie der Duitse legers is gebleken niet op te wegen tegen de superieure strategie van den Franschen generaal Foch. Precies zoo is het in zaken. Zoo is het ook in de Nijverheid. En precies zoo is het in alle Beroepen, eveneens in het Maatschappelijk Leven en niet minder in het Persoonlijk- en Familieleven. In den dagelijkschen strijd bestaan strategische wetten, evengoed als in den oorlog. De overwinnaars zijn zij, die deze wetten hebben overmeesterd. Zij maken hunne plannen van werken gereed, zij beslissen omtrent de wijze, waarop zij zullen beginnen en voortgaan, zij maken hunne combinaties, zij zien niet nimmer falenden blik de gunstige gelegenheid tot handelen, en gaan dan voorwaarts met vertrouwen en vastberadenheid, wetende dat zij moeten slagen. En slagen doen zij en zullen zij altijd.

Denk voor een oogenblik eens aan al de menschen, die gij kent. Is er niet een onder, die in de laatste jaren hard vooruit is gekomen? Die verbaasd snel is opgeklimmen?

En waardoor denkt gij, dat hij opklimt?

De oorzaak ligt in 99 van de 100 gevallen daár, dat hij zijn geest en persoonlijkheid heeft geoefend, en in de eigenschappen, die hij ontwikkeld heeft door de wetenschappelijke leer der Hoogere Hersenontwikkeling. Deze, en niets anders hebben hem er bovenop gebracht.

HET ONDERRICHT WORDT PER POST GEGEVEN.

De Cursus van het Nationaal Instituut wordt van begin tot eind per post gegeven. — Het onderricht is persoonlijk voor elken leerling. Het heeft zijn weerga nog nergens ter wereld gevonden. De resultaten worden algemeen als schitterend erkend.

Gij volgt het in uw vrijen tijd en gij kunt u ook oefenen in verloren oogenblikken in huis, in trein en tram. Het is interessant en een geestelijke ontspanning van den eersten rang. Een uur of meer per week oefening volgens deze methoden heeft ten gevolge het verduubelen van uwe waarde en van uw vermogen tot geld verdienen. Als een gevolg van dit onderricht zult gij in staat zijn alle zaken beter te verrichten, dan gij ooit tevoren in staat waart, en posities te bekleden die thans boven uw macht zijn.

Aan elken man en elke vrouw, die zijn of haar tegenwoordigen toestand wenscht te verbeteren, ten-einde hen in staat te stellen MEER KALMTE te genieten, méér af te

doen in minder tijd, dus MEER VRIJEN TIJD te krijgen, grooter uithoudingsvermogen, meer vol-doening en vreugde des levens — teneinde een in alle opzichten grooter levensgeluk desgewenscht een hoogere positie te bereiken met daaraan verbonden belangrijk grooter inkomen, doen wij heden het aanbod vier leerzame en zeer belangwekkende, lijvige brochures te zenden, die u den weg wijzen tot deze dingen.

Zend nevenstaanden BON, voorzien van uw naam en volledig adres aan het Bur. van „De Stad A'dam”, N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam, en het verlangde wordt u zonder verplichting gratis en franco gezonden. Zet buiten op de envelop: HERSENONTWIKKELING.

Cursist 4028 EIGENAAR VAN 24 KRUIDENIERSWINKELS. Vroeger altijd tegen spoed. Sinds de studie in uw Cursus, oordenvind ik thans geen moeilijkheden meer bij het doorzetten van mijn plannen.

Cursist 4597 SIGAREN-FABRIKANT. Schrijf dat hij zijn flinke eigen zaak te danken heeft aan DALMEIJER'S CURSUSSEN

Hierlangs afknippen en inzenden aan het Bureau van „De Stad Amsterdam”, N. Z. Voorburgwal 262, Amsterdam.

BON voor de Abonné's en vaste Lezers van dit blad voor kosteloze toezending van de brochures:

„De Ontwikkeling der Persoonlijkheid”, „Een Korte Weg tot Succes”.

Naam

Beroep Leefijd

Straat No.

te (St. '30-1)

Insluiting van 16 cent AAN POSTZEGELS ter tegemoetkoming in de portokosten is niet noodzakelijk, doch zal op prijs gesteld worden.